

ປະເທດສີ່ສອງດ້ວຍ

ເປັນປະເທດທີ່ມີທິດ
ເຂດພາກພື້ນ

ສີ່ເຂດທີ່ມີ
Vilberson River

ເປັນ-ພາກສາ
(ເສັ້ນທິດ)

Sea Oregon
1

ເປັນ-ທິດ
Vilberson River

ສີ່ເຂດ
Vilberson River

ເປັນປະເທດທີ່ມີ
Sea Rover
(ພາກສາ)

ເຂດທີ່ມີ
Sea Oregon 2

ตรอกเสนาหา

ตรอกเสนาหา เมืองซีทเวล

ใกล้ถึงเวลาที่ห้องฟ้าปกคลุมด้วยความมืด ทางตอนใต้ของเมืองซีทเวลก็จะสว่างเรืองรองด้วยแสงไฟอันงดงามตระการตา สถานที่แห่งนี้ถูกเรียกว่า 'ตรอกเสนาหา' นักท่องเที่ยวและประชาชนของประเทศซัคคาเวียจะมุ่งมาที่ตรอกเสนาหา ถ้าหากต้องการลิ้มรสความสำราญจากการเที่ยวกลางคืน ทั้งสุราและนารี

บุรุษสามารถเป็นเจ้าของสตรีชั่วคราวได้อย่างถูกกฎหมาย เพื่อไม่ให้เกิดการลักลอบขายบริการ หรือบังคับให้สตรีต้องก้มหน้ายอมทำงานนี้ อย่างไรก็ตาม

ประเทศซัคคาเวียมีกฎหมายคุ้มครองโสเภณี อาชีพโสเภณีในประเทศซัคคาเวียเป็นอาชีพสุจริต มีสิทธิ์ในการใช้สวัสดิการต่างๆ ของรัฐบาล เป็นหนึ่งอาชีพที่ต้องเสียภาษีให้กับรัฐบาล แต่เชื่อว่าทุกสถานที่จะอนุญาตให้โสเภณีออกไปแฟนฟานได้ ถึงแม้จะถูกกฎหมายแต่ก็ต้องมีการควบคุม เพื่อไม่ให้เกิดการมั่วสุมจนเลอะเทอะ

สตรีที่ต้องการทำงานอาชีพนี้ถูกกำหนดพื้นที่ไว้ที่ตรอกเสนาหาเท่านั้น ตรอกเสนาหาคือสถานที่สำหรับบุรุษที่มาหาความสำราญ โรงระบำเปลื้องผ้าไนต์คลับ และอีกมากมายของความสำราญทางด้านกามารมณ์ถูกรวมไว้ในตรอกเสนาหาแห่งนี้

เช่นเดียวกับโรงระบำเปลื้องผ้าหน้าคาเดีย ซึ่งเป็นโรงระบำเปลื้องผ้าชื่อดังในจำนวนโรงระบำเปลื้องผ้าทั้งเล็กและใหญ่หลายสิบแห่งในตรอกเสนาหา นาคาเดียจัดเป็นโรงระบำเปลื้องผ้าขนาดใหญ่ที่ต้อนรับเฉพาะลูกค้ากระเป๋านักเท่านั้น

ในตรอกเสนาหามีการแบ่งพื้นที่ของลูกค้า ในส่วนชั้นในของตรอกเสนาหาจะเป็นส่วนของลูกค้าที่ฐานะดี ในขณะที่ลูกค้าซึ่งมีฐานะลดหลั่นลงมาก็จะเที่ยวตามโซนของระดับค่าบริการที่ตัวเองจ่ายไหว

นาคาเดียเป็นโรงระบำเปลื้องผ้าที่ค่าตัวเข้าชมต่อรอบนั้นอยู่ในระดับสูง แต่ความงามของสตรีก็งามโดดเด่นชวนมองจนแทบละลายตาไม่ได้ โรงระบำเปลื้องผ้าก็เป็นสถานที่บริการที่รู้จักกันดีว่า นางระบำในนั้นจะมีงานพิเศษเสริมคือการขายความสำราญทางเพศให้กับบุรุษ ซึ่งค่าบริการก็ขึ้นอยู่กับระดับความสวยของนางระบำ นางระบำจะมีค่าตัวที่สูงกว่าโสเภณีซึ่งขายความสุขทางเพศรสเพียงอย่างเดียว เพราะพวกเขาจะขายความสำราญที่ไม่ใช่แค่เรื่องบนเตียงให้กับบุรุษ นางระบำของนาคาเดียขึ้นชื่อเรื่องของการปรนนิบัติและลีลาบนเตียงที่จะทำให้บุรุษเหมือนได้ขึ้นสวรรค์ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่

“พี่คะ”

หญิงสาวร่างเล็กเบียดกายเข้าไปหาพี่สาวภายในห้องพักส่วนตัวของสายน้ำผึ้ง ในนาคาเดียนางระบำที่มีคนเลี้ยงดูได้รับสิทธิพิเศษให้มีห้องพักส่วนตัวได้ แต่จะต้องมีการจ่ายค่าใช้จ่ายในส่วนนี้เพิ่มเติม สายน้ำผึ้งได้รับสิทธินั้น

‘เจ้าชีวิต’ ของเธอ หญิงสาวเรียกเขาแบบนั้น เขาทำงานอยู่บนเกาะ

ซีโรเวอร์ ที่คนทั่วไปเรียกกันว่าเกาะโจร เธอไม่เคยถามเรื่องส่วนตัวของเธอ หน้าที่ของเธอคือปรนนิบัติทำให้เขามีความสุข และเมื่อเขาได้รับความสุข เขาก็จะจากไป

เจ้าชีวิตของสายน้ำผึ้งจะมาที่นาคาเตียสองหรือสามเดือนครั้ง หรืออาจจะนานกว่านั้น แต่หญิงสาวก็ไม่เคยเอ่ยปากถามอีกนั่นแหละว่าเขาหายไปไหน มันไม่ใช่เรื่องที่ต้องรับรู้ เรื่องที่เธอควรรู้คือฝึกปรี๊ดฝีมือเรื่องบนเตียงเพื่อเขา

“ไม่ต้องตกใจนะ”

สายน้ำผึ้งก้มหน้าลงไปปลอบโยนน้องสาว มารดาของทั้งคู่ถูกหลอกมาขายตัวในตรอกเสนาหา ถึงจะมีการควบคุม แต่ธุรกิจสีเทาที่ย่อมมีช่องโหว่ ผู้หญิงไทยตัวเล็กๆ คนหนึ่งต้องก้มหน้ายอมทำงานที่เธอไม่เต็มใจ กระทั่งให้กำเนิดบุตรสาวสองคน ซึ่งทั้งสายน้ำผึ้งและธรราราชารู้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นบิดาของพวกเธอ

ทั้งคู่โตขึ้นมาในโรงระบำเปลื้องผ้า นาคาเตีย เมื่อมารดาเสียชีวิต เจ้าของนาคาเตียนามว่าแคโรลก็บอดัมผู้เป็นสามีก็ดูแลสองพี่น้องต่อมา บุญคุณที่แคโรลก็บอดัมเรียกเก็บหนี้สูงท่วมหัว เมื่ออายุครบยี่สิบสายน้ำผึ้งต้องซัดใช้ด้วยเรือนร่าง ทำงานโสเภณีที่เธอไม่ปรารถนา แต่เธอไม่ได้อยู่ในสถานะที่เลือกได้ สายน้ำผึ้งต้องเลือกระหว่างการเป็นนางระบำเปลื้องผ้าบนเวที หรือขายตัวให้กับแขกก่อน ถึงจะบอกว่าเป็นการขายศิลปะบนเรือนร่าง แต่มันก็คือศิลปะของกามารมณ์บนเตียง

มันก็แค่คำพูดสวยหรู และไม่ว่าเธอจะเลือกเป็นนางระบำก่อนหรือขายตัวก่อน สายน้ำผึ้งก็ต้องทำงานทั้งสองอย่างอยู่ดี แต่ก็คงเป็นโชคดีของสายน้ำผึ้ง คืนแรกที่เธอต้องขึ้นเวทีในฐานะนางระบำเปลื้องผ้า เธอก็ถูกเลือกให้ปรนนิบัติบุรุษซึ่งมาจากเกาะโจรผู้นั้น

หลังจากนั้นเธอก็เข้าสู่หน้าที่โสเภณีเต็มรูปแบบ หญิงสาวกลายเป็นผู้หญิงของเขา และโชคดีอันน้อยนิดก็คือ เขาเลือกที่จะเลี้ยงดูเธอ ทำให้

สายนํ้าผึ้งไม่ต้องขึ้นโซ้วและรับแขกคนอื่นอีก แต่ตอนนี้เธอมีปัญหาใหญ่ที่ต้องรีบจัดการเท่าที่สติปัญญาของเธอจะทำได้

“ชั้นนี่”

สายนํ้าผึ้งลุกขึ้นยืน มีสาวน้อยแสนสวยยืนเบียดอยู่ข้างกาย ชื่อที่มารดาตั้งให้เธอคือสายนํ้าผึ้ง ชื่อของน้องสาวคือธรรธรา แต่ชื่อที่ทุกคนที่รู้จักสายนํ้าผึ้งก็คือชั้นนี่ ส่วนธรรธรานั้นคือแม่หนูน้อยธิน่าเจ้าของรอยยิ้มสดใสราวกับพระอาทิตย์

“สวัสดีค่ะคุณผู้หญิง”

“สวัสดี สวัสดีเธอด้วยนะธิน่า”

แครอลคือคุณผู้หญิง อัดัมคือคุณผู้ชาย และที่แครอลมาหาสายนํ้าผึ้งก็เพราะจุดประสงค์เกี่ยวกับธรรธราซึ่งจะมีอายุครบยี่สิบในอีกสามเดือนข้างหน้า

“มีอะไรให้ดิฉันรับใช้คะคุณผู้หญิง”

“ใครจะกล้าให้ผู้หญิงของท่านมารีรับใช้ล่ะจ๊ะ”

แครอลทำเสียงเล็กเสียงน้อยกล่าวกับสายนํ้าผึ้ง แครอลนี่ก็จิจจา สายนํ้าผึ้งเหมือนกันที่ไม่ต้องไปเกลือกกลั้วกับผู้ชายคนอื่นหลังจากตกเป็นของมาริช

“ฉันขออนุญาตนั่งได้ไหมจ๊ะ”

“เชิญคะคุณผู้หญิง”

สายนํ้าผึ้งทรุดตัวนั่งลงบนโซฟาหลังจากแครอลนั่งลงเรียบร้อย โดยมีธรรธรานั่งเบียดชิดตามลงไป สาวน้อยหน้าหวานกอดรัดลำแขนของพี่สาวเอาไว้แน่นด้วยความตื้นท้ว สายนํ้าผึ้งไม่ได้ไปกปิดถึงการชำระหนี้ที่เธอกับธรรธรามีหน้าที่ต้องชดใช้

แม่หญิงสาวจะเคยออกหน้าคุยกับแครอลว่าเธอจะใช้หนี้แทนธรรธราเอง แต่แครอลก็ปฏิเสธกลับมาอย่างนุ่มนวล แครอลเป็นแบบนั้น นุ่มนวลแต่ก็เห็นแก่ตัว และต้องการเงินจากการขายบริการทางเพศของนางระบำ

ในนาคาเตีย

แคอรอลจะปรนเปรอนางระบำของตัวเองให้สวยจัดบาดตาที่สุด เพื่อเรียกเงินจากบุรุษที่มาติดพันบรรดานางระบำ ทั้งสายน้ำผึ้งและธรรธรา มีหนังก้อนโตที่ต้องชดใช้ให้กับโรงระบำเปลื้องผ้านาคาเตีย ตอนนั้นหนี่ของสายน้ำผึ้งก็ถูกหักไปในแต่ละเดือน แต่ก็ยังเหลืออีกมาก

หนี่สินซึ่งแคอรอลอ้างว่าเป็นค่าเลี้ยงดู ไม่ใช่แค่สายน้ำผึ้งกับธรรธราที่ถูกกระทำแบบนี้ แต่รวมถึงผู้หญิงเกือบทุกคนในนาคาเตีย ไม่รวมคนที่มีสมัครใจเดินเข้ามาขอรับการคัดเลือกเพื่อเป็นนางระบำคาโลก็ย

“ฉันมีเรื่องต้องขออนุญาตชั้นนี้”

“เรื่องอะไรคะ”

“แหม ก็เรื่องอะไรละจ๊ะ ถ้าไม่ใช่เรื่องของฉันนี่”

แคอรอลมองไปที่ธรรธราด้วยสายตามุ่งหมาย สมองของเธอกำลังจินตนาการถึงภาพชนบัตร์ที่ปลิวว่อน สายน้ำผึ้งว่าสวยแล้ว ยายเด็กธี่น้ำยั้งโตก็ยิ่งสวยจัดบาดตา รูปร่างหน้าตาผิวพรรณงดงามบอบบางไม่มีที่ติ

ธรรธราจะต้องกลายเป็นนางระบำที่ทำเงินให้กับนาคาเตียสูงเป็นประวัติการณ์ โดยเฉพาะในคืนประมูลพรหมจารีของเธอ คนที่ทำสถิติเอาไว้ก็คือสายน้ำผึ้ง และธรรธราก็จะเป็นคนทำลายสถิตินั้น แคอรอลครี้มอกครี้มใจ คิดว่าตัวเองช่างโชคที่ได้ตัวสองพี่น้องเก็บไว้ในนาคาเตีย

“ทำไมเธอคะ”

“แหม ชั้นนี้จำ เธอก็รู้ว่าธี่น้ำอายุใกล้ครบยี่สิบแล้ว”

“ค่ะ จันทราบ”

“เมื่ออายุครบยี่สิบก็ต้องเริ่มทำงานใช้หนี่นะจ๊ะ”

“ค่ะคุณผู้หญิง”

“ฉันคิดว่าธี่น้ำอาจอยากเริ่มฝึกเพื่อทำงาน”

“ยังดีกว่าค่ะคุณผู้หญิง ฉันอยากให้รอนธี่น้ำอายุครบยี่สิบก่อน”

แคอรอลนิ้วหน้ากับคำตอบนั้น แต่ก็ต้องสะกดอารมณ์ ถึงอย่างไร

ธารธาราก็ต้องทำงานให้กับนาคาเดีย แต่สายน้ำผึ้งเป็นคนโปรดของมาริช เธอจะต้องใจเย็นและรอคอยอย่างอดทน

“การฝึกจะทำให้ทำงานได้คล่องแคล่วขึ้นนะจ๊ะ”

“ด้วยความสามารถของผู้ฝึก ซึ่งฉันก็เคยได้รับการฝึกมา ฉันเชื่อว่า ชีน่าจะต้องได้รับการขัดเกลาที่เหมาะสมเมื่อถึงเวลาละ”

“ตามใจเธอเถอะจ๊ะ”

“ขอบคุณนะคะคุณผู้หญิงที่เข้าใจ”

“อู๊ย! ฉันต้องเข้าใจอยู่แล้วละ ที่มาคุยด้วยเนี่ยก็ไม่ใช่ว่าอยากจะ บังคับหรือกะนะ แค่คิดว่าเวลามันก็ใกล้เข้ามาแล้ว ฝึกไว้ก่อนมันก็จะดี กับตัวชีน่าเองนั่นแหละ”

“คะคุณผู้หญิง ขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับความเมตตาที่มีให้ชีน่านะคะ”

“ไม่ต้องเกรงใจหรือก๊ะ ชีน่ากับชีน่า ฉันก็เอ็นดูเหมือนลูกเหมือน หลานของฉัน”

มีญาติผู้ใหญ่คนไหนบ้างที่บีบบังคับให้คนที่ตัวเองบอกว่าเอ็นดู เหมือนลูกหลานต้องขายตัว เอาเรือนกายเข้าแลกเงินเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง

“คะคุณผู้หญิง”

“ชีน่า ไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ การฝึกฝนไม่น่ากลัวหรือ”

เพราะท่าทางตื่นตระหนกของธารธาราทำให้แครอลต้องหันไป ปลอบโยน แครอลให้ความสำคัญกับการดูแลนางระบำ สตรีที่หน้าตา งดงามแครอลจะหาวิธีป้อนาคติให้เป็นนางระบำด้วยการทำให้เกิดหนี้ ไม่ใช่จากเจ้าตัวเองก็เป็นหน้าที่ครอบครัวก้อขึ้น

แครอลจะไม่ใช้งานนางระบำจนมือไม้หยาบกร้าน แต่จะดูแลให้ งดงามราวกับลูกคุณหนูมีอันจะกิน ส่วนคนที่หน้าตาไม่ดีและไม่ผ่าน เกณฑ์การคัดเลือก แครอลก็จะให้ทำหน้าที่เป็นคนรับใช้ มีการแบ่งแยก กันอย่างชัดเจนในนาคาเดีย

“คะ...คะคุณผู้หญิง”

ธารธราไม่กล้าสบตากับแครอล ได้แค่มองแล้วก็รีบหลบด้วย
อาการตื่นกลัว แครอลยิ้มให้ทั้งคู่แล้วก็ลุกขึ้นยืน

“ถ้าอย่างนั้นฉันคงต้องขอตัวก่อน”

“คะคุณผู้หญิง ขอบคุณที่แวะมาเยี่ยมนะคะ”

สายน้ำผึ้งตบมือลงบนหลังมือของน้องสาว แล้วก็ปลีกตัวออกห่าง
จากธารธรา เพื่อเดินไปส่งแครอลหน้าประตู

“พี่น้ำผึ้ง”

ธารธราสวมกอดพี่สาว สายน้ำผึ้งไม่ได้ปิดเรื่องหนี้สินและความ
จำเป็นที่ต้องทำงานชดใช้หนี้ ธารธราสงสารพี่สาว แต่ในความรู้สึกยัง
มีความโชคดี เพราะสายน้ำผึ้งได้รับการดูแลจากมาริช การเป็นผู้หญิงของ
ผู้ชายคนนั้นก็ไม่ว่าร้ายนักหรอก เมื่อเทียบกับการที่พี่สาวของเธอต้องไป
รองรับอารมณ์ที่นกระหายของผู้ชายมากหน้าหลายตา

“ไม่ต้องกลัวนะคะ”

“พี่น้ำผึ้ง ธารกลัวจริงๆ คะ”

“พี่จะหาทางช่วยธารให้ได้”

“ถ้าการช่วยธารจะทำให้พี่เดือดร้อน พี่อย่าทำนะคะ”

สายน้ำผึ้งกอดรัดน้องสาว ธารธราเป็นครอบครัวคนเดียวที่เหลืออยู่
ของสายน้ำผึ้ง เป็นความรักและความสุขที่เธอมี และหญิงสาวก็ตั้งใจไว้
แล้วว่าเธอจะปกป้องธารธราแม้ต้องแลกด้วยชีวิตของตัวเอง

ธารธราเป็นสาวน้อยที่อ่อนโยน สายน้ำผึ้งทำตัวเป็นมารดาของ
ธารธราและตั้งใจดูแลน้องสาวให้มีความคิดที่ตรงตามแตกต่างจากเธอ เมื่อ
มองธารธรา เธอจึงมีแต่ความสุข รอยยิ้มสดใสของน้องสาวคือสิ่งที่เธอ
ต้องการรักษาเอาไว้ รวมถึงชีวิตของธารธราจะต้องดีกว่าชีวิตของเธอ

น้องสาวที่แสนบริสุทธิ์ จิตใจตรงตาม ทั้งอ่อนโยนและอ่อนหวาน

จะต้องไม่มีชีวิตคลุกอยู่กับโลกีย์อันน่าสะอิดสะเอียนเหมือนที่เธอเป็น
สายน้ำผึ้งพยายามหาทางออกเรื่องของธรรดาร่วงหน้ามาเป็นปี แต่เธอ
ก็ยังไม่พบทางออกนั้น

เวลาอีกสามเดือนที่เหลือ สายน้ำผึ้งจะต้องทำให้สำเร็จ เธอจะยอม
ให้ธรรดาอยู่ในโรงระบำเปลื้องผ่านาคาเดียวไม่ได้ ธรรดาอาจไม่โชคดี
มีคนจองตัวตลอดปีเหมือนกับเธอ สายน้ำผึ้งเองก็เถอะ หญิงสาวไม่คิดว่า
ตัวเองจะโชคดีตลอดไป เมื่อวันหนึ่งที่มาริชเมื่อเธอ สนใจนางระบำคนใหม่
เมื่อนั้นเขาก็คงยกเลิกการผูกขาดกับเธอ สายน้ำผึ้งก็จะต้องรับแขกคนอื่น
ชีวิตที่อดสูแบบนั้น เธอจะไม่ยอมให้ธรรดาต้องเสี่ยง น้องสาวไม่เหมือน
กับเธอ ธรรดาทั้งอ่อนแอและเปราะบาง น้องสาวของเธอรับเรื่องแบบนี้
ไม่ไหวแน่

“พี่จะไม่เดือดร้อน และพี่ก็ต้องช่วยธรรดาให้ได้”

“พี่น้ำผึ้งสัญญาก่อนนะค่ะ”

ธรรดาขอคำสัญญาจากพี่สาว สายน้ำผึ้งลูบแก้มน้องสาว ก่อนจะ
หอมแก้มเนียนของน้องเบาๆ เธอยิ้มอ่อนโยนเพื่อให้ธรรดาคลายกังวล

“พี่สัญญา”

“ธรรดาอย่าสบายใจหน่อยค่ะ”

“ไปเห็นอะไรมาหรือเปล่า”

สายน้ำผึ้งถามอย่างรู้จักน้องสาวดี ธรรดาอาจไปเจอเหตุการณ์
อะไรบางอย่าง ถึงได้ดูเป็นกังวลกับเรื่องของเธอมากถึงขนาดนี้

“เล่าได้ไหมค่ะ”

“เล่ามาเถอะ”

ธรรดาไม่มีความลับกับพี่สาว หญิงสาวอีกอักไปครู่หนึ่ง แล้วก็
ตัดสินใจว่าต้องเล่า สายน้ำผึ้งถามแล้วไม่เล่าก็กลัวพี่สาวจะโกรธ

“เมื่อวานธรรดาเห็นคนถูกซ้อมค่ะ”

“ถูกซ้อมเหรอ”

“ใช้ค่ะ ธารบังเอิญไปเจอค่ะ ด้านหลังของนาคาเดีย ได้ยินเขาคุยกันว่า คนที่ถูกซ่อมพยายามหลบหนีเพราะไม่อยากเป็นนางระบำค่ะ”

แครอลก็บอดัมทะเลหนุนมนางระบำเพื่อผลประโยชน์ก็จริง แต่สำหรับคนที่พยายามต่อต้าน ทั้งคู่ก็จะจัดการด้วยวิธีการรุนแรงเพื่อไม่ให้ เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี จนว่าที่นางระบำคนอื่นๆ ลุกฮือขึ้นมาสร้างปัญหาให้กับ นาคาเดีย

“มีใครเห็นธารหรือเปล่า”

“ไม่มีค่ะ ธารแอบอยู่”

“โซคดีไป ต้องระวังนะ เรื่องแบบนี้อย่าเข้าไปยุ่ง”

สายน้ำผึ้งเป็นห่วงน้องสาวมาก ถึงเธอจะไม่ชอบใจนัก ก็ต้องขอขอบคุณ มาริซที่เขายอมจ่ายเงินรายเดือนให้กับนาคาเดีย เพื่อให้ได้พักในห้องใหญ่ แบบสองห้องนอน สายน้ำผึ้งถึงพาธารธารามาอยู่ด้วยกันได้

“ค่ะพี่น้ำผึ้ง”

ใครจะว่าสายน้ำผึ้งเห็นแก่ตัวก็ช่าง แต่เธอกับน้องสาวยังเอาตัวเอง ไม่รอด จะไปออกหน้าเป็นวีรสตรียุ่งเรื่องของคนอื่นคงไม่ได้

“เรื่องอื่นธารไม่ต้องคิดมาก พี่จะหาทางช่วยให้ได้”

“ค่ะ ธารเชื่อพี่ค่ะ”

“แล้วพี่จะบอกอีกครั้ง แต่ธารต้องเตรียมตัวให้พร้อม เพื่อต้องออกไป จากที่นี่กะทันหัน”

สายน้ำผึ้งไม่ห่วงความปลอดภัยของตัวเองเท่าความปลอดภัยของ ธารธารา การที่เธอจะส่งน้องสาวออกไปจากนาคาเดีย สายน้ำผึ้งก็ต้อง เตรียมใจเพื่อสำหรับตัวเองไว้ด้วย

“ต้องไปด้วยเธอค่ะ”

“ถ้าอยู่ที่นี้ก็ต้องทำอาชีพเดียวกับพี่”

“แต่ธารอยากอยู่กับพี่น้ำผึ้ง”

“ถึงเวลาต้องไปก็ต้องห่างกันก่อน ถ้าหากธารออกไปจากที่นี่ได้ พี่จะ

รอวันที่ธารกลับมาช่วยเหลือพี่ เข้าใจไหม”

“ธารไม่เข้าใจเท่าไร แต่ธารจะเชื่อฟังพี่น้ำผึ้งค่ะ”

“เด็กดี เชื่อพี่ดีที่สุด เพราะถ้าไม่เชื่อฟังพี่ ธารจะทำให้พี่ไม่สบายใจ”

“ธารจะไม่ทำให้พี่น้ำผึ้งต้องรู้สึกไม่สบายใจค่ะ”

สายน้ำผึ้งสบตากับน้องสาว เธอครุ่นคิดถึงทางออกของปัญหานี้ มีบางอย่างวาบขึ้นมาในหัว สายน้ำผึ้งรู้ว่าเป็นวิธีการที่ค่อนข้างเสี่ยง และเธออาจไม่ได้รับความช่วยเหลือ แต่เธอก็อยากลองดูสักครั้ง เพื่อว่า โชคชะตาอาจเข้าข้างเธอ

“พี่น้ำผึ้งคะ”

สายน้ำผึ้งจมอยู่ในภวังค์ เธอต้องจัดระเบียบความคิดของตัวเอง แล้วยังต้องเผื่อารอการมาของเธอ

“พี่น้ำผึ้งคะ”

อาการเงิบของพี่สาวทำให้ธารธาราเป็นกังวล หญิงสาวเรียกสายน้ำผึ้ง เขย่าแขนเบาๆ สายน้ำผึ้งก็ยังไม่ได้ยินเสียงเธอ จนต้องเรียกซ้ำ

“หือ มีอะไรธาร”

“พี่น้ำผึ้งนั่งเหม่อค่ะ ธารเป็นห่วง”

“พี่มีเรื่องต้องคิดนะ”

“พี่น้ำผึ้งอย่าคิดมากนะคะ”

“ต้องคิดมากสิ เพราะเป็นเรื่องเกี่ยวกับธาร”

ธารธารามองพี่สาวด้วยสายตาห่วงใย สายน้ำผึ้งเป็นห่วงเธอ เธอก็เป็นห่วงสายน้ำผึ้งเหมือนกัน สายน้ำผึ้งเป็นครอบครัวคนเดียวของธารธารา เป็นทั้งพี่และแม่ ถึงทั้งคู่จะอายุห่างกันไม่ถึงสองปีก็ตาม

“ธารก็เป็นห่วงพี่น้ำผึ้งเหมือนกันนะคะ”

“ไม่ต้องเป็นห่วงพี่ พี่ดูแลตัวเองได้”

“พี่น้ำผึ้งยังเป็นห่วงธารเลยนี่คะ”

“นั่นก็เพราะธารดูแลตัวเองไม่ได้เหมือนพี่”

สายน้ำผึ้งไม่ได้เข้มแข็ง แต่เธอจำเป็นต้องเข้มแข็ง ถ้าหากเธออ่อนแอไปสักคน ชีวิตของสองพี่น้องก็คงอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายกว่านี้

“พี่น้ำผึ้ง อย่าคิดมากจนป่วยนะคะ ธารเป็นห่วง”

“พี่ไม่ปล่อยให้ตัวเองป่วยหรอก จนกว่าพี่จะช่วยธารสำเร็จ”

“ธารไปด้วยข้าวมาให้พี่น้ำผึ้งดีกว่า รอธารสักครู่ นะคะ”

ธารธาราโน้มตัวไปสวมกอดพี่สาว แล้วก็ผละออกห่าง หน้าที่ซึ่งสำคัญกับธารธาราก็คือการจัดสำหรับอาหารในแต่ละวันให้กับสายน้ำผึ้ง สำหรับผู้หญิงในนาคาเดียที่มีคนเลี้ยงดู เรื่องอาหารการกินก็ถูกแบ่งเกรดจากราคาห้องพักของนางระบำนั่นเอง

มาริชเห็นความโล่งอกที่สายน้ำผึ้งแสดงออก เหมือนเธอกำลังเฝ้าคอยการมาของเธอ แต่ชายหนุ่มก็ไม่แน่ใจนัก เพราะเธอคือยายโสภณีน้อยจอมหยิ่งที่ยอมนอนกับเขาเพราะความจำเป็น แม้ร่างกายเธอจะยอมให้เขา แต่นั่นก็เพราะประสบการณ์ทางเพศอันเหลือเพื่อที่เขาจะใช้หลอกล่อร่างกายของเธอ แต่หัวใจเธอไม่ยอมยินยอมต่อเขา

มาริชถึงสนุกกับการจับเธอกดลงบนเตียง อาการใจไม่ยอม แต่ร่างกายปฏิเสธไม่ได้ของเธอทำให้เขาเพลิดเพลิน และทุกครั้งที่เขาแฉะมาหาเธอ ถึงหญิงสาวจะต้อนรับเขาด้วยมารยาอันดีเยี่ยม แต่เธอก็ทำตามหน้าที่ ไม่เคยทำให้มาริชรับรู้เลยว่าเธอคิดถึงเขา และอยากพบเขาจนตัวลั่น เหมือนกับที่ผู้หญิงคนอื่นเป็น นี่อาจเป็นหนึ่งในเหตุผลที่มาริชยังไม่เบื่อเธอ

“ท่านมาริช”

ปกติแล้วทุกครั้งที่พบกัน หลังจากโค้งตัวเพื่อทำความเคารพเขาตามธรรมเนียมปฏิบัติของนาคาเดีย สายน้ำผึ้งจะไม่เดินเข้ามาหาเขาก่อน ถ้าหากมาริชไม่บังคับ แต่เธอเดินเร็วๆ เข้ามาหาเขา หยุดยืนตรงหน้าเขา มาริชโอบแขนไปรอบเอวเธอ

หญิงสาวชินตัวเล็กน้อยแล้วก็ยอมโอนอ่อนเบียดกายเข้าหาเขา

มาริชหลุบเปลือกตาลงซ่อนประกายบางอย่างในดวงตาของเขา สายน้ำผึ้ง
คงต้องการบางอย่างจากเขา เธออาจจะเรียกร้องอ้อนวอนร้องขอสินค้า
ฟุ่มเฟือยอย่างที่ผู้หญิงในนาคาเดียต้องการ

‘หมดเวลาสร้างภาพแล้วหรือไง’

เขาสนุกกับความแปลกของเธอ เขาถึงยอมฟุ่มเงินเพื่อทำให้เธอ
กลายเป็นผู้หญิงของเขาคนเดียว ไม่ต้องรับแขกคนอื่น

“สวัสดิ์หวานใจ”

เขาจับคางเธอดันใบหน้าขึ้น ก้มหน้าลงไปบดเคี้ยวปากนุ่มร้อนลงบน
ปากนุ่มละมุน เคี้ยวคลึงจุ่มพิตเธอหนักหน่วงโดยไม่สนใจสายตาคนอื่น
สายน้ำผึ้งจะปลักเขาออกห่าง แต่สติของเธอสั่งการ เธอต้องยอมเขา ถ้าหาก
เธอจะขอร้องเขา

‘แปลกมาก’

บุรุษที่เข้ามาที่นี้ในนามของมาริชจงใจจูบเธอ และเขาก็ได้คำตอบ
มีบางอย่างที่เปลี่ยนไป ชายหนุ่มถอนปากออกห่างจากปากนุ่มอย่างยาก
ลำบาก ปากเธอฉ่ำหวาน จุ่มพิตก็ครั้งก็ไม่เคยเบื่อ เขาก้มหน้าลงสำรวจ
กลีบปากสีนระริกของเธอด้วยสายตาพึงพอใจ

“เธอดีใจที่ได้พบฉันหรือไง”

“เอ่อ...ค่ะ”

สายน้ำผึ้งต้องตอบเอาใจเขาไว้ก่อน หญิงสาวถูกโอบกอดไว้ชิดร่าง
สูงแกร่งของมาริช ชายหนุ่มหันไปโบกมือให้คนของเขาไปหาความสำราญ
ส่วนตัวของมาริช เขาไม่ต้องเลือกผู้หญิงที่ไหน เพราะเขามีผู้หญิงเป็นของ
ตัวเอง

“ท่านมาริช”

มาริชหันไปมองแคโรล ซึ่งเดินเร็วๆ ส่งยิ้มกว้างเข้ามาทักทายเขา
ชายหนุ่มมองแคโรลขณะที่แขนแกร่งยังคงคล้องอยู่บนเอวอ้อนแอ้นของ
สายน้ำผึ้ง

“ต้องขอโทษด้วยนะค่ะที่ไม่ได้ออกไปต้อนรับ”

แครอลติดแขกวิโอพีคนอื่น แต่สำหรับมาริชแล้วเขาคือแขกระดับซูเปอร์วิโอพีของเธอ เพราะนอกจากชายหนุ่มจะจ่ายหนัก เขายังใจกว้างกับลูกน้องให้สิทธิ์เลือกนางระบำไปปรนเปรอ การปรากฏตัวของมาริชหมายถึงเงินที่จะหลั่งไหลเข้าสู่โรงระบำเปลื้องผ้ามาคาเดี่ย

“ไม่เป็นไร”

แครอลไม่เคยรู้ว่ามาริชทำงานอะไรบนเกาะโจร แต่ตำแหน่งของเขานั้นคงไม่ใช่ตำแหน่งต่ำต้อย เขาอาจเป็นคนสนิทของเจ้าพ่อเกาะโจร จีซัส ซีโรเวอร์ ก็ได้ หรือไม่อย่างนั้นก็ต้องทำงานใกล้ชิดกับคนสำคัญคนใดคนหนึ่งบนเกาะโจร

“แต่ดิฉันก็รีบเร่งมารับรองท่านมาริชเลยนะค่ะ”

“ครับผม”

มาริชหันไปจุมพิตขมับของสาวสวยข้างกาย สายน้ำผึ้งเงยหน้าขึ้นมองเขา นัยน์ตาของเธอดูตื้นอย่างคนหวงตัว ทั้งที่ก็ถูกเขาจับพืดจนควรจะชินได้แล้ว แต่เหมือนเธอจะนึกได้ ความขุ่นเคืองในดวงตาคู่นั้นจึงเลือนหายไป

มุมปากของมาริชหยักลึกเป็นรอยยิ้ม เขาคิดไม่ผิดที่มาหาความสำคัญที่นี้หลังการพักผ่อนของเขา ก่อนกลับเกาะซีโรเวอร์ คินนี่จะต้องเป็นคินที่สนุกมาก เขาหวังไว้แบบนี้ สักเกตอาการของสายน้ำผึ้งเงียบๆ แล้วก็เฝ้ารอให้เธอเปิดเผยความต้องการออกมา

“ไม่ใช่แค่ดิฉันที่เฝ้ารอท่านมาริชนะค่ะ ชั้นนี่ก็เฝ้ารอท่านมาริชทุกวันเลยค่ะ”

“จริงหรือ”

มาริชหันไปถามสาวสวยข้างกาย สายน้ำผึ้งนึกซึ้งน้ำหน้าแครอลขึ้นมา แครอลจะพูดเอาอกเอาใจมาริชก็เชิญตามสบาย แต่แครอลไม่ควรดึงเธอเข้าไปเกี่ยวข้อง

‘ถ้าเราปฏิเสธเขาต้องโกรธนะ’

สายน้ำผึ้งเคยทำตัวให้มาริชโกรธเธอ ด้วยความคิดแบบโง่เขลาว่า เขาจะโกรธแล้วหัวเสียออกไปจากนาคาเดีย แต่ความโกรธของมาริชเหมือน เปลวไฟ เขาจะเอามันมาลงกับเนื้อตัวของเธอ จับเธอพืดจนสายน้ำผึ้งแทบ คลานลงจากเตียง

“คงไม่จริงหรอกมั้ง”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเอื่อยเอื่อย แต่มีผลต่อชะตาชีวิตของสายน้ำผึ้ง ทันที แครอลหันมามองสายน้ำผึ้ง ลอบซิ่งตาใส่หญิงสาว

“เอ๋อ...จริงค่ะ”

สายน้ำผึ้งต้องยอมพ่ายแพ้ให้กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น เธอไม่ได้อยู่ใน สถานะที่จะทำตัวหัวแข็งใส่เขาได้ โดยเฉพาะในตอนนี่ซึ่งเธอกำลังจะ เสียงขอความช่วยเหลือจากเขา สายน้ำผึ้งไม่หวังเต็มร้อยว่าเขาจะช่วย แต่ เธอมีทางเลือกไม่มากนัก ต่อให้ต้องยอมคุกเข่าอ้อนวอนเขา หญิงสาวก็จะ ทำเพื่อธรรตารา

“ฉันบอกต่อหน้าแครอลให้ฉันได้ยินชัดๆ ว่าเธอคิดถึงฉัน”

สายน้ำผึ้งตัวตวัดสายตาคุมคุมองเขา เธอขุ่นเคือง และอาการอยากพ่น ไฟใส่เขาไม่ใช่ความคิดถึง ก็ทำให้มาริชนึกขำ แต่ชายหนุ่มก็ตีสีหน้าเฉยเมย เหมือนมองไม่ออกว่าเธอกำลังเริ่มคุกรุ่นด้วยไฟโทสะ

“ฉันคิดว่า...”

“ฉันอยากฟังนะยาหี”

มาริชก้มหน้าไปลงไปได้ปลายจมูกโด่งกับข้างแก้มเนียนนุ่ม สายน้ำผึ้ง ยกมือขึ้นทาบกับอกเขา เกือบเปลือยตัวผล็กชายหนุ่ม แต่ควบคุมตัวเองทัน เวลา มือที่ทาบลงบนอกแข็งแกร่งจึงเปลี่ยนไปขยู่จับเสื้อเขาแทน

“ฉันคิดถึงคุณค่ะ”

“ก็ได้ ฉันเชื่อเธอ เธอคงคิดถึงฉันมากจนอยากถอดเสื้อฉันหรือไง”

สายน้ำผึ้งอยากเกลียดหน้าเขานัก เรื่องน่าอายแบบนี้มาริชก็ยังพูด

มันออกมา คนแบบเขาสวมควรถูกต้องดีนะ เธอไม่ใช่ผู้หญิงที่นจนขึ้นสมอง เสียหน่อย จะได้คิดถึงเรื่องการถอดเสื้อออกจากวงแครงกำยำของชายหนุ่ม ตรงหน้า

“คะท่านมาริช”

“คงเพราะฉันไม่ได้มาหาเธอนานสินะ ร่างกายของเธอก็เลยเกิดความ ต้องการฉันมากจนเธอเก็บมันเอาไว้แทบไม่อยู่”

สายน้ำผึ้งข่มกลั้นโทสะจนใบหน้าแดงก่ำ มาริชนึกเอ็นดูแถมแดง ระเรื่อเพราะโกรธของสาวสวยข้างกาย สายน้ำผึ้งเป็นผู้หญิงที่ยิ่งโกรธก็ยิ่ง สวย เธอเป็นของเล่นดินได้ที่ทำให้มาริชมีชีวิตชีวา และเขาก็ไม่เสียตายน เศษเงินที่โปรยให้แครอลเพื่อซื้อความบันเทิงจากสายน้ำผึ้งเลยสักนิด

“คะท่านมาริช”

“ฉันเราจะเข้าไปในห้องรับรองชั้นล่างด้วยกัน แล้วอยู่ด้วยกันในนั้น สองคนดีไหม”

“เราขึ้นห้องกันเลยไม่ได้หรือคะ”

ห้องพักที่เขาจ่ายเงินค่าเช่าให้เธอภายในนาคาเดียวสามารถเปิด ต้อนรับมาริชได้ และเธอก็ต้องการที่จะพาเขาขึ้นไปด้วยกันให้เร็วที่สุด เพื่อ จะได้หาทางเจรจากับชายหนุ่ม

“เธอต้องการฉันมากขนาดนั้นเชียวนะหรือยาย”

สายน้ำผึ้งอยากตอบเขาให้หน้าหันกับเรื่องที่เขาพ่นออกมา แต่เธอก็ต้องยอมเป็นผู้หญิงที่หน้าต่อหน้าแครอล เพราะนอกจากจะทำให้แครอล พอใจ ก็ยังทำให้มาริชพอใจด้วย

“คะ ฉันอยากอยู่กับคุณสองต่อสองแทบทนไม่ไหวแล้วคะ”

“เธอจะได้มันน่ะยาย”

นางระบำ

“ฮือ! มะ...”

สายน้ำผึ้งไม่มีโอกาสได้พูดจนจบประโยค เข้ามาในห้องรับรองวีไอพี มาริซก็ก้มหน้าลงไปหาเธอ เขาตริ่งท้ายทอยหญิงสาวเอาไว้ บดปากลงไปจูบเธอหนักหน่วง สายน้ำผึ้งรู้ว่าการมาของเขาไม่เคยจบลงแค่การเจอหน้า ทักทายแล้วลากจาก แต่เธอต้องการคุยกับเขาในห้องพัก

“มะ...ไม่ ฮือ!”

เธอได้โอกาสหายใจแต่ไม่ได้โอกาสพูด สูดลมหายใจเข้าปอดแล้วปากนุ่มก็ถูกเขาคบครองอย่างเต็มตัว

“อา...”

สายน้ำผึ้งครางเสียงหวานผ่านลำคอ จมพิตของมาริซมีอำนาจร้ายแรงถึงขนาดไหนหญิงสาวรู้ดี เพราะเธอไม่เคยหลุดออกจากพันธนาการพิศวาสของชายหนุ่มสำเร็จเลยสักครั้ง เธอเคลิ้มไปกับจมพิตของเขา หลงมัวเมาอยู่ในอ้อมกอดของเขา

และเมื่อชายหนุ่มครอบครองเธอ ความจำลึ้นอันแสนหวานก็คือการ

บ่งบอกว่าร่างกายเธอปรารถนาการครอบครองจากเขาเช่นกัน การก้มหน้าลงจุมพิตเธอคงทำให้เขาเมื่อยคอ ปากที่ประกบจูบยังแนบแน่นยามที่เขายกตัวเธอลอยขึ้นจากพื้น

หญิงสาวขยับตัวไม่ได้เลย สายน้ำผึ้งจนปัญญาที่จะขัดขวางมาริช เขามีสองมือแต่เหมือนมีสิบมือ ยุ่มยามไปตามเรือนกายของเธอแล้วยังสามารถอุ้มเธอแนบติดไว้กับตัวเขาได้ด้วย ในขณะที่สองมือบอบบางของเธอทำได้แค่คล้องเข้ากับลำคอแข็งแกร่ง

เขาจูบเอาๆ จนเธอแสบร้อนริมฝีปาก แต่ความแสบร้อนที่คุกรุ่นอยู่ก็มาพร้อมกับความร้อนระอุภายในกายที่ถูกกระตุ้นให้เธอเกิดความต้องการ เขา สายน้ำผึ้งตัวอ่อน เอนอิงศิระชะบเข้าไปหาชอกคอของชายหนุ่มเมื่อมาริชถอนริมฝีปาก

“ที่นี่นะ”

สายน้ำผึ้งเข้าใจความหมายของเขา เธอต้องการขึ้นไปบนห้องนอน แต่เขากลับคิดว่าเธอต้องการให้เขาครอบครองเธอจนทนไม่ไหว มาริชเลือกที่นี่ให้เธอปรนเปรอพิศواسร่าอารมณ์เขา ห้องรับรองวิโอฟีที่สามารถรูดมาแล้วมองผ่านกระจกไปยังเวทีแสดงระบำเปลื้องผ้าได้ แต่คนภายนอกจะไม่สามารถมองผ่านกระจกแล้วมองเห็นคนที่อยู่ภายในห้อง

“มะ...ไม่ค่ะ”

“เธอคิดถึงฉันไม่ใช่หรือไง”

มาริชถามด้วยน้ำเสียงเหยิ่มเกรี้ยว เขາเหมือนคนใจดี ใจกว้าง แต่สายน้ำผึ้งกลับไม่รู้สึกรู้ว่าเขาใจดี มีบางอย่างที่น่ากลัวและอันตรายมากซ่อนอยู่ในตัวของมาริช ถึงเขาจะเป็นหนุ่มเจ้าเสน่ห์ แต่เธอก็คิดว่าเขาไม่ใช่ผู้ชายที่ผู้หญิงสมควรเข้าไปใกล้

“มะ...ไม่ อ่า...”

หญิงสาวถูกจับวางลงบนโซฟา เธอหันหน้าเข้าหาพนักงานพิง สองมือค้ำลงบนขอบของพนักงานพิง มาริชดันร่างเข้าไปชิดกับร่างอ่อนแอ สอดมือ

เข้าไปใต้เสื้อที่เธอสวม

“ไม่อะไร พุด!”

มือใหญ่ไม่ได้เคล้าคลึงเพื่อกระตุ้นอารมณ์ของเธออย่างเดียว ยามที่
เขามองเพื่อขู่เชิญเอาคำตอบ แรงบีบที่กอบกุ่มอกนุ่มก็แรงจนเธอรู้สึกเจ็บ

“ไม่ใช่ที่นี่ค่ะ”

“แต่ฉันต้องการเธอที่นี่ และเดี๋ยวนี้”

เขาประกาศอย่างคนที่คุ้นเคยกับการออกคำสั่ง มาริซกดปุ่มให้ผ้ามัน
เลื่อนเปิด การแสดงระบำเปลื้องผ้ากำลังดำเนินไป โขรับบนเวทีเต็มไปด้วย
นางระบำหุ่นสีชนิดอกเป็นอกเอาจเป็นเอาจที่กำลังเต้นยั่วชวนและปลดเปลื้อง
อารมณ์บนเรือนกายที่ละชิ้น

ระบำเปลื้องผ้าของนาคาเตียไม่ใช่แค่การติดดินแดนสายไปมา ถอด
เสื้อผ้าจนหมดทุกชิ้นแล้วจบกัน แต่ระบำเปลื้องผ้าของที่นี่มีความงดงาม
การเคลื่อนไหวของร่างกายอ่อนอ่อนช้อยและเย้ายวนจากการฝึกฝน เต็มเพื่อ
กระตุ้นกำหนด และทำให้ผู้ชมเกิดอารมณ์เร้าร้อนตั้งแต่การเริ่มต้นถอด
ถุงมือ

“อา...”

“ดี เสียงครางหวานๆ ของเธอ ฉันชอบฟัง”

ชายหนุ่มจับเธอเบี่ยงหน้าหันมา เขาจุ่มพิตคลุกเคล้าปากนุ่ม มือก็
ล้วงควักวงออยู่กับสองเต้าตมต่างในเสื้อตัวสวย สายน้ำผึ้งปฏิเสธเขาไม่ได้
เลย เพราะเธอแรงน้อยกว่าเขา และเขาก็ไม่อนุญาตให้เธอทำแบบนั้นด้วย
ชายหนุ่มถอนจูบ ก่อนจับใบหน้าเธอหันไปยังเวที

“จินตนาการว่าเธออยู่บนนั้นสิ”

หญิงสาวขมขื่นมือจิกลงบนหนักฟิงของโซฟา ลิ่นสากของมาริซเล่าโลม
ใบหูของเธอ ก่อนที่ชายหนุ่มจะเลื่อนใบหน้าลงไปจูบเคล้าลำคอระหง

“เธอก็ต้องการฉันนี่หายหิ”

ชายหนุ่มเบียดตัวเข้าไปหาเธอ หญิงสาวแอนเรือนกายขึ้น หัวเข้า

จมลีกลงไปบนพุกนุ่ของโซฟา มาริชแทรกมือข้างหนึ่งเข้าไปในซับใน
เหนือบาง ก่อนจะกระซกมันจนขาดติดมือออกมา กระโปรงตัวสยดถูกปัดขึ้น
เพื่อให้พ้นทางเขา

ชายหนุ่มปลดปล่อยความอหังการของเขาออกมา และมาริชก็
ครอบครองเธออย่างเร้าร้อน สายน้ำผึ้งตรงครวญ นิ้วมือจิกเกร็งจนข้อนิ้ว
ขาวซีด ความปรารถนาถูกกระตุ้นให้ตื่นเตลิด ภายใต้ความป่าเถื่อนที่แสน
เร้าร้อนของมาริช

“ตอบสนองฉัน” คำบัญชาของเขาคือเรื่องที่เขาไม่สามารถเพิกเฉยได้
สายน้ำผึ้งต้องขยับร่างกายเพื่อตอบสนองความเร้าร้อนที่มาริชต้องการ

“สนุกไหม”

มาริชพลิกตัวนั่งลงบนโซฟา ทำให้สายน้ำผึ้งต้องนั่งคร่อมอยู่บนตัก
เขา หญิงสาวหายใจหอบแรง ทั้งตัวเข้าไปในอ้อมอกของชายหนุ่ม คำถาม
ของเขาน่าตบ แต่เธอไม่มีโอกาสได้ตอบ เพราะริมฝีปากอ่อนนุ่มกำลังอ้าปาก
พะงาบๆ รีบหายใจเอาอากาศเข้าปอด

“เอาละ ฉันได้คำตอบแล้ว ฉันคิดว่าเธอน่าจะสนุกกับมันนะ”

ชายหนุ่มลุ่มไต้ต้นขาขานุ่มไต้กระโปรง เขากดรีโมทเปิดทีวีจอยักษ์
ที่แขวนอยู่บนผนัง ถ้าหากไม่ชมการแสดงโชว์บนเวทีผ่านหน้าต่างซึ่งเป็น
กระจกชนิดพิเศษ ก็สามารถดชมการแสดงระบำเปลื้องผ้าผ่านทีวีได้

ความบันเทิงที่จัดเตรียมไว้รับรองลูกค้าเรียกว่าสโมสรแบบ
นอกจากความบันเทิงแล้ว การรักษาความเป็นส่วนตัวของลูกค้าก็ยังคงต้อง
ปฏิบัติอย่างเคร่งครัด พนักงานที่ทำหน้าที่เสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่ม ต่อให้
เห็นลูกค้ายับนางระบำทำอะไรกันอยู่ ก็ต้องก้มหน้าก้มตาทำหน้าที่ของ
ตัวเองเท่านั้น

การเงยหน้ามองแขกเป็นเรื่องเสียมารยาท การจดจ้องแขกก็เป็นเรื่อง
เสียมารยาท และยังเป็นกฎอย่างร้ายแรงของโรงระบำเปลื้องผ้ามาแต่เดิย

ด้วย ไม่ใช่แค่การชมโชว์ระบำเปลื้องผ้า แยกที่ต้องการเสพสุขกับนางระบำ ก็สามารถทำได้ทันที โดยไม่ต้องขึ้นห้องหรือไปหามุมลับตา

สายน้ำผึ้งยังโชคคืออยู่บ้านที่เจ้าชีวิตของเธอไม่ใช่บุรุษที่ชอบโชว์กิจกรรม ต่อสายตาคนอื่น แต่เขาก็ไม่เป็นสุภาพบุรุษกับเธอเลย มาริชจะตะตองเธอ เหมือนเธอเป็นสิ่งของ แต่เขาก็ไม่ผิดหรอก ในเมื่อเขาจ่ายเงินเช่าซื้อชีวิตของเธอชั่วคราว

เมื่อไรที่เขาเบื่อและการเช่าซื้อสิ้นสุดลง เธอก็ต้องเปลี่ยนคู่นอน เป็นว่าเล่น ต่อให้ไม่ยอมทำ เธอก็เลือกไม่ได้ แต่ก่อนจะถึงเวลานั้น สายน้ำผึ้งอาจมีทางเลือก ขอแค่ธรรมาไม่ได้อยู่ที่นี้ หญิงสาวก็คงไม่ต้องเป็นห่วงอะไรอีก แม้กระทั่งตัวเอง

“ยังหายใจไม่ทันหรือไง”

มาริชจับคางเธอ ดันใบหน้าหวานละมุนให้เงยขึ้น เขาทันมองเห็น แหวดตาที่เหมือนจะสละแล้วทุกอย่างของเธอ และมันก็สร้างความประหลาดใจให้กับเขา ผู้หญิงคนนี้เหมือนปริศนา และมาริชก็ยังค้นหา คำตอบสำหรับตัวเธอไม่ได้เลยสักอย่าง

“เป็นอะไร”

เขาหมายถึงความหม่นหมองในดวงตาของเธอเมื่อสักครู่ แต่สายน้ำผึ้ง กลับเข้าใจว่าเขาถามถึงอาการเหนื่อยหอบของเธอ

“ฉันเหนื่อยค่ะ”

ชายหนุ่มมองลึกเข้าไปในดวงตาของเธอ บางครั้งสายน้ำผึ้งก็รู้สึก หวาดหวั่น ความคมกริบลุ่มลึกในดวงตาของมาริชทำให้เธอกลัว

ดวงตาของชายหนุ่มเหมือนสามารถมองทะลุทะลวงเข้าไปซุดคู้ย ความรู้สึกของเธอ ความรู้สึกที่หญิงสาวพยายามซ่อนมันไว้อย่างมิดชิด

‘ความตื่นกลัว’

สายน้ำผึ้งก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่งเท่านั้น ต่อให้เธอเข้มแข็งสักแค่ไหน การปกป้องตัวเองก็เป็นไปอย่างยากลำบาก เธอสร้างเกราะน้ำแข็งขึ้นมา

ปิดบังตัวเอง เผ้าบอกตัวเองว่าเธอต้องไม่กลัว เธอต้องเป็นหลักให้กับ
ธารธารา

สองบ่าของหญิงสาวแบกรับภาระไว้จนหนักอึ้ง บ่าเล็กๆ บอบบาง
แต่เธอจะทำตัวบอบบางเหมือนร่างกายไม่ได้ สายน้ำผึ้งพยายามตัดทุกอย่าง
เกี่ยวกับตัวเองออกไป แล้วให้ความสำคัญกับเรื่องของธารธารา

มีหรือที่เธอจะไม่คิดฝันถึงการสร้างครอบครัวกับผู้ชายสักคนที่เธอรัก
มีหรือที่เธอจะไม่อยากใช้ชีวิตอิสระที่สามารถเลือกดำเนินชีวิตด้วยตัวเอง
ได้ แต่ในความเป็นจริงหญิงสาวทำแบบนั้นไม่ได้ เธอต้องใช้ร่างกายเพื่อ
แลกกับการมีลมหายใจอยู่ และทำหน้าที่ปกป้องธารธารา

“เหนื่อยกายหรือว่าเหนื่อยใจ”

คำถามของมาริชทิ้มแทงเข้าไปในหัวใจของเธอ สายน้ำผึ้งเบือนหน้าหนี
ความเหน็ดเหนื่อยของเธอต้องถูกปกปิด เพราะเธอรู้ว่าจะหาอ้อมแขนของ
ใครสักคนที่จะกอดปลอบประโลมเธอคงไม่มี ถ้าหากเธออ่อนแอให้ธารธารา
เห็น น้องสาวก็จะยิ่งตื่นกลัว

สายน้ำผึ้งไม่โทษมารดาที่ทำให้เธอกับธารธาราต้องมีชีวิตแบบนี้
ถ้าหากเลือกได้ มารดาก็คงปรารถนาสิ่งเดียวกับเธอ แต่ท่านเลือกไม่ได้
และท่านก็พยายามอย่างเต็มที่ เข้มแข็ง ยอมถูกกดขี่ดูแคลนเพื่อจะได้รับ
โอกาสให้เลี้ยงดูเธอกับธารธารา

สายน้ำผึ้งจะกล่าวโทษความรักที่ยิ่งใหญ่ของมารดาผู้ให้ชีวิตได้อย่างไร
แต่เรื่องทุกอย่างมันเลวร้ายลงก็เพราะความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ แครอล
กับอดัมจ้องตักตวงผลประโยชน์จากพวกเธอสามคนแม่ลูก เมื่อมารดา
ไม่อยู่แล้ว สายน้ำผึ้งก็ทำได้แค่ก้มหน้ายอมรับเพื่อความปลอดภัยของ
น้องสาว

เธอยอมขายพรหมจารีเพื่อซื้อเวลา แต่เธอไม่รู้ลึกลงไปว่าตัวเองเสียศักดิ์ศรี
เธอทำไม่ใช่เพราะเธอสนุกไปกับกลิ่นคาวโลกีย์หรือหลงใหลในแสงสี แต่
ทำเพื่อความอยู่รอดของตัวเองและน้องสาวต่างหาก ไม่มีใครสามารถลด

ศักดิ์ศรีของเธอได้ เพราะเธอยังมีมันอยู่ในตัวอย่างเต็มเปี่ยม

คนที่ไร้ศักดิ์ศรีก็คือคนที่เห็นเงินเป็นพระเจ้า จนยอมทำทุกอย่างเพื่อมัน แม้กระทั่งการเอาเปรียบและขายชีวิตเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกต่างหาก สายน้ำผึ้งเปิดเผยความเข้มแข็งของเธอผ่านดวงตา เหมือนเธอกำลังให้กำลังใจตัวเอง

มาริชจับคางเธอไว้ เขาต้องการมองลึกลงไป ในดวงตาคู่สวย เพื่อสัมผัสกับบางอย่างที่อยู่ในดวงตาคู่นั้น ชายหนุ่มลดใบหน้าลงไปหาเธอ และสายน้ำผึ้งก็ปิดเปลือกตาลง ยอมจำนนให้กับความต้องการของมาริช เท่าที่เขาคงตักตวงมันจากเธอ แล้วต่อจากนั้นหญิงสาวก็จะได้หาวิธีใหม่หาเขา เพื่อร้องขอความช่วยเหลือจากเขา

“เชษฐไปไหน”

ท่านชายพลาเวียนมองไปยังคิอาคิฟ หลังการประชุมสำคัญ แรนดอล์ฟเดินทางกลับไปยังเมืองอเล็กซานเดทันที่ สำหรับแรนดอล์ฟเขาไม่แปลกใจ เพราะหมอนั้นมีบางอย่างที่น่าสนใจกว่าการนั่งตีหมบรันตีหลังการประชุม รออยู่ที่เมืองอเล็กซานเด

“กลับไปแล้ว”

“ไม่ได้กลับเกาะโจร”

ท่านชายทราบว่าเขาไม่ได้เดินทางกลับไปยังเกาะซีโรเวอร์ เฮลิคอปเตอร์ของเขาเดินทางออกจากเมืองเซนท์มาราไปยังเมืองอีทเวล

“ไปพักผ่อน”

“พักผ่อน? ในช่อง?”

ท่านชายพลาเวียนถามตรงๆ คิอาคิฟกระแอมเบาๆ ในลำคอ ถามตรงเหมือนเดินทางไปกับเขาด้วยตัวเองแบบนี้ แล้วเขาจะตอบปฏิเสธได้อย่างไร

“ควรเรียกว่าโรงระบำเปลื้องผ้า”

คิอาคิฟแก้ไขให้ถูกต้อง เพราะโรงระบำเปลื้องผ้ากับช่องโสเภณีก็มี

ขั้นตอนการเข้าไปใช้บริการที่แตกต่างกัน

“แตกต่างจากช่องทางไหน”

“ก็ตรงคำเรียกและราคาที่ต้องจ่าย”

“แต่ก็ไปด้วยจุดประสงค์เดียวกัน”

“ก็นั่นแหละนี่”

“ระยะนี้เหมือนเซธไปที่นั่นบ่อยกว่าปกติ”

ท่านชายฟลาเวียนเป็นบุรุษช่างสังเกต เรื่องเสเพลกับบุรุษเป็นเรื่องที่แยกจากกันได้ยาก และเซธก็ปฏิเสธการมีฮาเริ่ม ทั้งที่สามารถทำได้ แต่ดูเหมือนช่วงนี้เซธจะหมกมุ่นกับนารีในโรงระบำเปลื้องผ้ามากเป็นพิเศษ

ผู้หญิง ถ้าหากใช้งานแต่ผิวเผินก็ไม่มีปัญหา แต่ถ้าเริ่มให้ความสำคัญกับพวกเธอเมื่อไร ปัญหา ก็จะตามมาทันที ผู้หญิงเป็นเพศที่สมควรต้องระวัง เพราะพวกเธออาจเป็นไส้ศึกของใครสักคนที่ส่งตัวมาก็ได้ การระมัดระวังตัวไว้ก่อนย่อมเป็นเรื่องดี

“นายเบ็ที่ต้องติดกับฉันตามลำพังหรือไงท่านชาย”

“ตามลำพัง?”

ท่านชายฟลาเวียนเลิกคิ้ว คืออาศัยมองไปรอบห้อง แล้วก็พบว่า มีองครักษ์มากกว่าสิบชีวิตที่ยืนประจำจุดอยู่ในห้องกว้างขวางนี้

“ฉันหมายถึงเฉพาะเราสองคน”

“ฉันก็แค่สงสัย เซธตั้งใจผู้หญิงคนนี้นะมากสินะ”

“ก็คงประมาณนั้น”

“คอยดูเขาด้วยก็แล้วกัน ผู้ชายบางครั้งก็โง่ได้กับเรื่องไม่เป็นเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง”

“น้อมรับคำสั่งครับท่านชาย”

คืออาศัยก้มศีรษะรับคำสั่งจากท่านชายฟลาเวียน ถ้าหากสตรีที่เซธพัวพันด้วยเป็นแค่ความล่อลวงชั่วคราวก็คงไม่ก่อให้เกิดปัญหา

อะไร

“ฉันไม่ต้องการให้เกิดเรื่องไม่ดีขึ้น”

“ฉันรู้ ฉันก็หวังแบบนั้น”

“เธออาจจะรู้สึกสนุก แต่ความสนุกถ้าหากแลกมาด้วยปัญหาหมั่นก็ไม่คุ้ม”

ท่านชายฟลาเวียนพูดเหมือนไม่ใส่ใจ แต่มันก็คือความใส่ใจ ด้วยสถานะของพวกเขา ทุกเรื่องจะต้องถูกจัดการอย่างรอบคอบ รวมถึงเรื่องของผู้หญิงด้วยเช่นกัน การเดินทางไปยังตรอกเสนหา ถ้าหากไม่ไปเพื่อเสพเสนหาก็คงไม่ต้องก้าวเข้าไป

เธอไม่เคยเสพเสนหาติดต่อกันเป็นระยะเวลาอันยาวนานแบบนี้ เขามีผู้หญิงที่คบกันเป็นคนที่รักผิวเผิน เปลี่ยนหน้าไปเรื่อย และจะไปที่ตรอกเสนหาบ้าง ถ้าหากเธออยู่ในช่วงที่เป็นหนุ่มโสด เธอโสดมานานแล้ว น่าจะเกือบสองปี แต่ก็ยังไม่มีการทำอะไรจะมีคนรักใหม่ และยังหมั่นเพียรไปที่ตรอกเสนหาเมื่อมีเวลาว่าง

หูตาของท่านชายฟลาเวียนจะเรียกว่าเป็นลับปะรดก็ได้ เขามีหน่วยข่าวกรองลับให้เรียกใช้งาน แม้แต่เรื่องของญาติสนิทและคนใกล้ตัว ท่านชายฟลาเวียนก็ปล่อยให้คลาดสายตาไม่ได้ ถึงไม่ได้ตามเธอเข้าไปที่นาคาเดีย แต่เขาก็ได้รับรายงานว่าเธอไปที่นั่นเป็นประจำก่อนกลับเกาะโจร

“นายกลัวอะไรหรือท่านชาย”

“ฉันไม่เคยเกรงกลัวอะไรทั้งนั้น”

แต่ท่านชายฟลาเวียนไม่ต้องการทำเรื่องสำคัญใจ สถานการณ์ของประเทศซัคคาเวียในตอนนี้นั้นแม้จะสงบนิ่งมากขึ้น แต่ก็ยังต้องมีการควบคุมอย่างใกล้ชิด ฝ่ายต่อต้านที่ล้มหายตายจาก ไม่ได้หมายความว่าไม่มีแอบซ่อนสมุ่กำลังคน คนที่มีความเชื่อแบบสุดโต่งอาจยังหลงเหลืออยู่และปะปนอยู่กับประชาชน ผู้หญิงเป็นเพศที่พวกเขาต้องระวัง ถ้าหากเสพสุขทางกายแล้วไม่มีการสานสัมพันธ์ลึกกลงไปถึงความผูกพันทางใจก็ไม่ใช้

ปัญหาที่ต้องให้ความสนใจ แต่ถ้ามันตรงกันข้าม และผู้หญิงคนที่ว่าเป็น
คนของฝ่ายตรงข้าม ทางเดียวที่ท่านชายฟลาเวียนจะมอบให้ก็คือมีแค่
'ความตาย'

“ฉันพูดผิด ขออภัย ฉันหมายถึงนายคงไม่ต้องการทำเรื่องรำคาญ
ใจสินะ”

“สมมติมันเลวร้ายถึงขนาดที่เซซตกหลุมรักเธอ และเธอเป็นฝ่าย
ตรงข้ามกับเรา นายรู้ใช่ไหมว่าจะต้องจัดการยังไง”

“เก็บเธอ”

คืออาชีพมีบุคลิกที่อ่อนโยนกว่าบรรดาพี่น้องทุกคน แต่ภายใต้ความ
อ่อนโยนของเขาเป็นเพียงแค่ภาพลวงตาเท่านั้น เพราะด้านที่แข็งแกร่งและ
เฉียบขาดของคีโอคิฟก็ไม่มีรองใคร

“นั่นแหละ แต่ฉันก็ไม่คิดว่ามันจะเลวร้ายถึงขั้นนั้น”

“หรือต่อให้เซซจริงจิงกับผู้หญิงคนนั้นก็คงยากอยู่ดี”

“การเกิดมาเกี่ยวข้องกับราชวงศ์ ถ้ามีโอกาสแต่งงานเพราะความรัก
ก็ถือเป็นเรื่องที่ดี แต่ถ้าความรักนั้นหมายถึงผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในตรอกเสนาหา
นายคิดว่าเราจะมองหน้าบรรพบุรุษของราชวงศ์ได้อย่างไร”

สตรีที่ถูกเลือกมาเพื่อเกี่ยวข้องกับราชวงศ์ก็ควรมีเกียรติและมีศักดิ์ศรี
ซึ่งเรื่องนี้เซซก็รู้ และท่านชายก็ไม่คิดว่าเซซจะเลือกผู้หญิงในตรอกเสนาหา
เป็นคู่ครอง

“มันเป็นไปไม่ได้เลย”

“แต่ฉันไม่คิดว่าเซซจะรักใคร่ตอนนี้หรอก ดวงตาของหมอนั้นยัง
ไว้ซึ่งความรัก”

เซซคงกำลังสนุกกับสตรีที่ถูกใจมากเป็นพิเศษ เป็นการถูกใจที่กิน
ระยะเวลานานจนท่านชายฟลาเวียนต้องให้ความสนใจ

“ขอท่านชายจงโปรดวางใจ ถ้าหากมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น และจำเป็นต้อง
ต้องลงมือเฉียบขาด ฉันจะจัดการก่อนถึงมือนาย”

ท่านชายฟลาเวียนพยักหน้าตอบรับคำรับรองนั้น เขาไม่ได้ให้น้ำหนักกับเรื่องนี้ก็จริง แต่ก็ต้องมีการสันนิษฐานเพื่อเตรียมตัวรับผลลัพธ์ที่อาจเกิดขึ้น เรื่องที่ไม่คิดว่าจะเกิด ในบางครั้งมันก็สามารถเกิดขึ้นได้

“ฉันหวังว่าเราจะไม่ต้องทำแบบนั้น”

“เชื่อเถอะว่า ถ้าหากเซธพลาด เซธจะต้องลงโทษตัวเองแน่”

“นายจะยอมให้เรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นหรือไง”

“ฉันก็แค่คิด แต่ฉันก็คิดเหมือนนาย ท่านชาย เซธคงกำลังสนุก แต่ไม่ได้คิดจริงจัง”

ท่านชายฟลาเวียนจับบรันตีในมือ มันคือการยุติบทสนทนาเกี่ยวกับเซธ ผู้ที่เดินทางออกจากเมืองเซนมามารา แต่ไม่ได้มุ่งตรงกลับบ้านของตัวเอง

“แล้วนายล่ะท่านชาย”

“ฉันทำไม”

“นายต้องการไปผ่อนคลายบ้างหรือเปล่า”

“ฉันไม่คิดจะเดินทางไปที่ตรอกเสนหาทรอกนะ”

คืออาชีพหิวโหฬารเล็กน้อย ถ้าหากท่านชายฟลาเวียนต้องการเดินทางไปที่นั่น เขาจะได้แจ้งไปยังเซธให้แจ้งคนของนาคาเดียวเพื่อเตรียมรับรองแขกพิเศษ

“ก็นึกว่าสนใจ”

“ฉันไม่มีความต้องการผู้หญิงในตอนนี้อยู่ แต่ต้องการดื่มเรื่อยๆ”

มันคือคำสั่งทางอ้อมที่ไม่อนุญาตให้คืออาชีพเอ่ยปากชวนสนทนา แต่คืออาชีพมีหน้าที่นั่งดื่มบรันตีเป็นเพื่อนท่านชายแบบเรื่อยๆ และวังเวงพิลึก

“ระวังค่ะ”

สายน้ำผึ้งพวงคนตัวโตเข้าไปในห้องพักของเธอ มาริซซังดื่มและ

เสปสุขจากร่างกายของเธอจนหญิงสาวเหน็ดเหนื่อย กว่าเขาจะยอมขึ้นมาบนห้องพร้อมเธอ ชายหนุ่มก็ตีมือไปมากจนเธอคิดว่าวันนี้คงคุยกันไม่รู้เรื่อง เขาจะค้างที่นี่ และเธอยังมีเวลาน้ำพรุ่งนี้อีกหนึ่งวันสำหรับการคุยกับเขา

“เธอคิดว่าฉันเมา?”

คนที่ตีมือไปมากขนาดนั้นต้องเมาแน่นอนอยู่แล้ว แต่สายน้ำผึ้งก็ไม่เคยเห็นคนเมาคนไหนยอมรับว่าตัวเองเมาสักคน

“คะฉันคิด”

หญิงสาวตอบตรงๆ เพราะคิดว่าเขาเมา วันพรุ่งนี้เขาตื่นมาแล้วก็คงจำไม่ได้หรือกว่าคุยอะไรกับเธอไปบ้าง

“อู๊ย! นี่คุณ!”

เชษฐาในคราบของมาริชซึ่งตัวลงบนพื้น เขาตัวโตมาก พุงเขาก็ลำบาก แสบแสบแล้ว พอชายหนุ่มทรุดตัวลงบนพื้น สายน้ำผึ้งก็ถูกรั้งลงไปด้วย ทั้งคู่หนาวเหน็บกันอยู่บนพื้น สถานการณ์สงบลงเมื่อเชษฐาพลิกตัวนอนหงาย สายน้ำผึ้งซ่อนมือเข้ากับศีรษะของเขา ช่วยประคองไม่ให้กระแทกกับพื้น

ชายหนุ่มใช้ดวงตาเหมือนคนเมามายของเขามองเข้าไปในดวงตาคู่สวย หญิงสาวดึงมือออกจากการรองศีรษะของคนขึ้นมา เมื่อเห็นว่าเขานอนนิ่งสงบดี แล้วเลือกจะนอนจ้องหน้าเธอเฉยๆ แทนการขยับตัวกระสับกระส่ายเหมือนเมื่อสักครู่

“ฉันไม่เมา”

มองหน้าเธอตั้งนาน เพื่อจะพูดกับเธอเท่านั้นเองนะเธอ สายน้ำผึ้งคงไม่เสียเวลาไปทะเลาะกับคนเมาหรือ หญิงสาวก็เลยพยักหน้ารับ

“คะไม่เมาก็ไม่เมา”

“เธอไม่เชื่อฉัน?”

เขากำลังหาเรื่องเธอซัดๆ สายน้ำผึ้งปล่อยให้เขาพูด แล้วค่อยรอโอกาสชวนเขาเข้าไปในห้องนอน เขามานอนแผ่หลายอยู่ในห้องนั่งเล่นแบบนี้ มีโอกาสที่ธรรารอาจเปิดประตูห้องนอนออกมาเจอเธอกับเขาอยู่ด้วยกัน

ธารธารากับชายหนุ่มยังไม่เคยพบกัน แต่ชายหนุ่มรู้ว่าห้องนี้เธออยู่กับน้องสาว ไม่รู้ก็คงไม่ได้ เพราะเขาเป็นคนจ่ายเงินเพื่อซื้อความเป็นส่วนตัวให้เธอ แต่เวลาที่เขามาหาเธอ ธารธาราจะอยู่ในห้องนอน และเมื่อชายหนุ่มกลับไป น้องสาวถึงจะถูกเรียกตัวออกมา

“คุณรู้ได้ยังไงคะ”

“ฉันรู้ก็แล้วกันนี่”

“ลูกชิ้นได้ไหมคะ ฉันแบกคุณไม่ไหวนะคะ”

“ลูกไปไหน”

ชายหนุ่มยกมือขึ้นเก้ยแก้มเธอ สัมผัสที่อยู่ที่นิ้วแข็งกระด้างของเขาคือความนุ่มเนียนที่ชายหนุ่มติดใจ

“เข้าไปนอนในห้องค่ะ”

“นอนตรงนี้ก็ได้อ่ะ”

“ไม่ได้หรอกค่ะ”

“ได้สิ ก็นอนด้วยกัน”

ชายหนุ่มดึงตัวเธอลงไปหาเขา สายน้ำผึ้งถูกจับขึ้นไปนอนบนตัวเขาหญิงสาวผงกศีรษะขึ้น โลงใจที่ประตูห้องของน้องสาวยังปิดเงียบ ธารธาราคงหลับไปแล้ว แต่ถ้าได้ยินเสียงแปลกๆ ก็เกรงว่าน้องสาวจะออกมาดู

“ลุกขึ้นค่ะ”

“ไม่อยากจะลุก”

นอกจากจะไม่ลุกแล้ว เธอยังเกรอย่างหนัก ชายหนุ่มสอดมือเข้าไปใต้เสื้อเธอ สองมือคลุกเคล้ากับบอกรวบที่เขาจับบ่อยครั้งเหลือเกินในคืนนี้

“เข้าไปในห้องก่อนค่ะ”

“ฉันอยากได้เธอตรงนี้ และเดี๋ยวนี้”

ชายหนุ่มบอกกับเธอเสียงพรั่ว เขาจับศีรษะหญิงสาวกดลงแล้วก็บิดจูบเคล้าคลึงกับปากนุ่มอย่างวาบหวม สายน้ำผึ้งลืมหูลืมตาตอบเขาอีกจนได้ ชายหนุ่มจูบเธอแล้วก็จับเสื้อตัวสวยของเธอดันขึ้น ตามด้วยการ

ต้นตัวหญิงสาวขึ้นมาจนทรวงอกของเธออยู่ในระดับเดียวกับใบหน้าเขา

จากการคลอเคลียริมฝีปาก เซธก็เปลี่ยนมาคลุกเคล้าใบหน้ากับสองปทุมธันขาวพ่อง กลิ่นหอมจากผิวกายสาวทำให้เขาเปลोटัวสุดดมแรงๆ เขาฟัดเธอมาหลายยกแล้ว แต่เนื้อนุ่มของเธอก็ยังคงเย้ายวน และกระตุ้นอารมณ์เขาได้ดีชะมัด

“ท่านมาริชคะ อู๋ย!”

เขาดูตเธอแรง เหมือนขัดใจที่เธอห้ามปรามเขา สายน้ำผึ้งจำต้องยอม เพราะถ้าหากเธอขัดขืนเขา อาจมีเรื่องอื่นตามมา

“ทำให้ฉัน ชันนี่” เขาบอกเธอเสียงแหบพร่าด้วยความปรารถนา สายน้ำผึ้งยันตัวนั่งคร่อมบนตักเขา เธอยกตัวขึ้นเล็กน้อยเพื่อจัดการปลดเข็มขัดกับกระดุมกางเกงของชายหนุ่ม หญิงสาวลดตัวลงไปหาเขา เพื่อสัมผัสเขาด้วยริมฝีปาก ปรนเปรอให้ชายหนุ่มได้รับความพึงพอใจ

“อา...ดี ชันนี่”

หญิงสาวสัมผัสชายหนุ่มด้วยมือและปาก เรือนกายแข็งแกร่งของเขามีกลิ่นหอมสะอาด และน่าแปลกที่เธอไม่รู้สึกละอายใจที่ต้องสัมผัสเขา เธอปรนเปรอจนชายหนุ่มมีคำสั่งให้เธอครอบครองเขา สายน้ำผึ้งหลีกเลี่ยงมันไม่พ้น จากที่คิดว่าเขาอาจยอมเปลี่ยนใจเข้าไปสานต่อกันในห้องนอน หน้าที่ของเธอคือการทำตามคำสั่งเขา หญิงสาวยกตัวขึ้น เธอดึงเสื้อลงมากลุมตัวไว้ แม้บราจะถูปลดตะขอจนมันไม่ได้เกาะกุมอกนุ่มอีกต่อไป สองมือวางลงบนแผ่นอกกว้าง ก่อนจะลดตัวลงเพื่อครอบครองเขา

มือใหญ่ของชายหนุ่มสอดเข้าไปใต้เสื้อ เคล้าคลึงสองปทุมธันอวบอัดอย่างลุ่มหลง เขาคงชอบมันมาก สายน้ำผึ้งเม้มริมฝีปากเข้าหากัน การหลอมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเขา ไม่ว่าจะเมื่อไร มันก็ค่อนข้างยากลำบากในตอนแรกเสมอ

“ลดตัวลงมาชันนี่”

เหมือนเขาไม่ต้องการอดทนอีกต่อไป สายน้ำผึ้งลดร่างลงไปหาเขา

จนสามารถครอบครองชายหนุ่มไว้ได้ทั้งหมดตามที่เขาต้องการ หญิงสาว
หายใจแรงขึ้น ร่างกายของเธอยิ่งกว่าเต็มใจที่จะตอบรับเขาเอาไว้ในความ
อบอุ่นของเธอ

“เธอร้อนมาก” เขาครางเหมือนคนคนละเมอ และหญิงสาวก็คิดว่าเขา
เมากจนที่หน้ามีดตามัว เธอหลีกเลี่ยงไม่ได้อีกแล้ว ทางเดียวที่จะทำได้คือ
รีบทำให้มันจบ แต่เหมือนโชคชะตาจะไม่เข้าข้างเธอนัก มือใหญ่ของเขา
บีบคลึงอกนุ่มหนักมือขึ้น

เขากำลังมัวเมา แต่สายน้ำผึ้งยังพอมีสติ หญิงสาวได้ยินเสียงประตู
เธอหันไปมองแล้วก็โบกมือ แม้จะอายน้องสาว แต่อย่างน้อยบนตัวเธอก็
ยังมีเสื้อผ้า และมีโซฟาขวางสายตาของธารธาราอยู่ น้องสาวต้องมองเห็น
มือเธอ เพราะประตูห้องนอนของธารธาราปิดเข้าหากันจนสนิท

“คุณมันคนหัวดี้อ”

“ฉันได้ยินนะ”

สายน้ำผึ้งขยับบั้นเอวเพื่อเริ่มครอบครองเขาในท่วงทำนองพิศวาส
ที่จะทำให้ชายหนุ่มพึงพอใจ หญิงสาวเขินอาย และรู้สึกไม่ดีนักที่น้องสาว
เกือบออกมาเห็นเข้าเต็มตา ดีว่าเธอกับเขายังไม่โรมรันกันอย่างเร้าร้อน

“ก็คุณต้องจริงๆ นี่คะ”

“ฉันไม่ได้มาเพื่อฟังเธอบนทรอกนะ”

“ฉันรู้ค่ะว่าคุณมาเพื่อเสพสุข”

“นั่นเธอก็ควรทำให้ฉันมีความสุข”

คำบัญชาของเจ้าชีวิตต้องได้รับการตอบสนอง หญิงสาวโยกย้าย
สายสะโพกอยู่บนตัวของชายหนุ่ม ก่อนจะถูกจับตรึงเรือนกายเอาไว้ และ
เขาเป็นคนจัดการเคลื่อนไหวสะโพกหนักหน่วงรุนแรงเพื่อให้ถึงใจเขา
สายน้ำผึ้งครางครวญอย่างลึมดัว และเมื่อเธอกับเขาไปถึงปลายทางแสนสุข
ชายหนุ่มก็ยกตัวเธอขึ้นแล้วอุ้มเธอเข้าไปในห้องนอน

พิศวาสร้อย

ภายในห้องนอนที่สายน้ำผึ้งคิดว่ามันเป็นเพียงแค່ห้องที่เธอล้มตัวลงนอน และผ่านวันคืนไปอย่างไรชีวิตชีวา ตอนนั้กลับเต็มไปด้วชีวิตที่เรำร้อนเหลือเกิน ภายในห้องปรับอากาศเอาไว้จนเย็นน่ำ แต่ร่างกายของหญิงสาวก็ขึ้นไปด้วยเหงื่อ

ความเย็นของอุณหภูมิภายในห้องและอุณหภูมิเรำร้อนจากเรือนกายของชายหนุ่มทำให้เธอสะบัดร้อนสะบัดหนาว หญิงสาวเกร็งฝ่ามือกดลงบนแผ่นอกของเธอ นิ้วขาวเนียนแทบจะจมหายลงไปใหลอนกล่ำมเนื้อตึงแข็งและขึ้นลอนสวยบนร่างแกร่งกำยำ

ไม่ว่าจะเป็นกล่ำมอกหรือกล่ำมท้องของเขาล้วนแล้วแต่แข็งปั้ง หรืออันที่จริงเซตซึ่งสายน้ำผึ้งรู้จักในามของท่า่นมาริชก็แข็งแกร่งไปทั้งตัวของเขานั้นแหละ หญิงสาวรู้ว่าเขาเป็นชายหนุ่มรูปงาม เขาไม่ใช่ผู้ชายหล่อจัดแบบสูงส่ง แต่เขาเป็นชายหนุ่มที่มีบุคลิกเรำร้อนและอันตราย เขาเป็นผู้ชายเช็กซี นางระบำในาาคาเตียต่างชอบเขา อยากเป็นตัวเลือกของเขา แต่ชายหนุ่มเลือกเธอ เงินของเขาป้องกันเธอจากบุรุษผู้อื่น และถึงสายน้ำผึ้ง

จะรังเกียจอาชีพที่เธอทำ แต่อย่างน้อยการมีสัมผัสซึ่งกับเชชคนเดียวก็นึกว่ามีอะไรกับผู้ชายคนอื่นเปลี่ยนหน้าไปเรื่อย

“ฮือ...”

เชชจับตริ่งไบน้าของหญิงสาวเอาไว้ เขาลุกขึ้นหนึ่ง จับร่างกายของเธอให้แนบชิดอยู่กับร่างแกร่ง ดวงตาหยาดเยิ้มด้วยความปรารถนาที่แฝงไว้ด้วยความรู้สึกต่อต้านที่เธอมี แต่ไม่อาจต้านทานพายุพิศวาสได้ทำให้เขาลุ่มหลงการมองสบตาของเธอ

สายน้ำผึ้งเป็นผู้หญิงที่สวยงามไปทั้งตัว จะใส่เสื้อผ้าน่ารักก็สวย หรือจะแก้ผ้าทั้งตัวก็ยังสวยหยาดเยิ้ม ไบน้างามละมุนของหญิงสาวงดงามเกินกว่าจะเหมาะสมกับการทำอาชีพนางระบำในนาคราเดีย สายตาของชายหนุ่มจับจ้องที่เธอตั้งแต่วินาทีแรกที่เขาได้เห็นเธอ

นิ้วมือสั้นๆ ที่เขาจับจ้องยามเธอเริ่มยกย้ายสายสะโพกเพื่อเตรียมปลดอาภรณ์ออกจากตัว ไบน้าเยอหยิ่ง และดวงตาบอบช้ำอย่างสุดแสนทำให้เชชเลือกที่จะเรียกตัวแครอลเข้ามาหาเขา และตัดสินใจกระซอกเธอลงมาจากเวทีระบำเปลื้องผ้าด้วยเงินที่เขามี

เธอยังไม่ทันเปลื้องอาภรณ์ก็ต้องถูกกระซอกมาอยู่ในอ้อมแขนของเชช ชายหนุ่มยังจดจำคืนแรกที่เขาคบครองเธอได้ ทั้งที่เขาไม่เคยจำคืนแรกกับผู้หญิงคนไหน คงเป็นเพราะช่วงนี้เขามีเธอแค่คนเดียว ไม่ใช่ช่วงนี้สิ ตั้งแต่เขาได้เธอคืนแรก เชชก็ยังไม่ได้เปลี่ยนรสชาติไปกลืนกินผู้หญิงคนไหนอีก

‘เกือบสองปีมาแล้ว เราทนกินขนมหวานถ้วยเดิมได้ยังไงวะ’

“ครางดังๆ”

“มะ...ไม่ อ้า...”

เชชยิ้มเหี้ยมเกรียม คงเพราะอาการต่อต้านของหญิงสาวนั้นแหละที่ทำให้เขาไม่รู้สึกรู้ใจเมื่อเธอปฏิเสธ ชายหนุ่มก็จัดการบรรณาการร่างกายของเธอด้วยความแข็งแกร่งของเขาอย่างหนักหน่วงจนหญิงสาว

ครางเสียงสั้น

ผิวขาวเนียนราวกับน้ำมันของเธอแดงระเรื่อ โลหิตในกายฉุดพล่านด้วยความเร่าร้อน นอกจากนี้มือและปากของเขาที่สัมผัสแล้วโลมไปทั่วร่างกายก็ทำให้เกิดรอยแดงเป็นปื้นด้วยความที่ผิวเธออบอบบางเหลือเกิน เซซติดใจเธอ และเขากำลังพิจารณาถึงการซื้อตัวเธอออกไปจากโรงระบำเปลื้องผ้าราคาเคยแบบถาวร

เขาจะเก็บเธอไว้บนเตียงโดยไม่รู้สึกเบื่อหน่ายเธอไปอีกสักปีหรือสองปีได้หรือเปล่า ถ้าหากมันยืดระยะเวลาไปได้ถึงขนาดนั้น การซื้อตัวเธอออกไปก็นับว่าคุ้มค่า แต่เขาอาจเบื่อหน่ายเธอก่อนเวลา เพราะยังตัดสินใจไม่ได้ เซซถึงไม่รีบร้อนที่จะซื้อตัวสายน้ำผึ้งออกไป

ถ้าหากเขาตัดสินใจเจรจาซื้อตัวเธอกับแคโรลเมื่อไร แคโรลคงริดเขาไม่น้อยแน่ แต่เซซจะยอมจ่ายในราคาที่เหมาะสมเท่านั้น ชายหนุ่มกระซิบร่างแน่นน้อยเข้ามาถอดรัด ทรวงอกอวบใหญ่เกินตัวของหญิงสาวเบียดชิดเข้ากับแผงอกกว้าง

เขาครางในลำคอ ฟังพอใจกับความนุ่มเนียนซึ่งเสียดสีกับร่างเปลือยแกร่งของเขา ริมฝีปากของชายหนุ่มบดเคี้ยวลงบนปากนุ่ม สายน้ำผึ้งต้องจูบตอบเขา เพราะถ้าเธอปฏิเสธจุมพิตจากเขา เซซจะแก้มิ่งจูบเธอแรงๆ จนปากชุ่ม

ปากของทั้งคู่บดเข้าหากันแนบแน่นเมื่อเซซจับสะโพกของหญิงสาวแล้วเป็นฝ่ายควบคุมจังหวะพิศวาสจนร่างแน่นน้อยเกร็งกระตุกด้วยความสุขสม ชายหนุ่มเร่งจังหวะเพื่อพาตัวเองตามเธอไป เขาจูบเธอแรงขึ้น กอดเธอแน่นขึ้น ระหว่างการปลดปล่อยความคลุ้มคลั่งในตัวเธอ

“เธอมีอะไรจะคุยกับฉัน”

เซซขยับตัวไปนั่งพิงผนังหัวเตียง เธอหมดแรง หายใจหอบราวอยู่กับอกเขา ชายหนุ่มก็เลยนึกสงสาร เขากอดรัดเธอไว้แนบอก อีกมือลูบไล้ไปตามเรือนกายนุ่มเนียน สายน้ำผึ้งขดตัวเข้าไปหาชายหนุ่ม ยังมีนงกับ

คำถามของเขา

ความรู้สึกของเธอยังหลงวนอยู่ในห้วงพิศवास หญิงสาวยังดึงตัวเองออกมาไม่ได้ เศษถามแล้วก็จิบหน้าผากเธอ ลูบไล้เรือนกายเปลือยของเธอไปเรื่อยเปื่อยระหว่างรอให้หญิงสาวตอบคำถามของเขา เขารู้ว่าเธอมีเรื่องอยากคุยกับเขา เศษเลยแกลิ่งจัดหนักชวนเธอทำเรื่องเร่าร้อนไปหลายยก

‘อยากนำแกลิ่งทำไม’

ชายหนุ่มครี้มอกครี้มใจ การกลั่นแกลิ่งเธอเป็นความสุขอย่างหนึ่งของเขา รอกระทั่งเธอตัวแห้ง เขาก็ยื่นมือไปดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมกายทั้งคู่

“เอ่อ ท่านมาริซคะ”

“ครับผมยาหยี”

เขาเซยคางเธอขึ้น จวบเกล้าลงบนปากหนุ่มละมุน สายน้ำผึ้งเบี่ยงหน้าหนี เธอไม่ได้ตั้งใจหลบ แต่กลัวเขาจะจวบเลยเถิดจนไม่ได้คุยกันเสียที แต่เธอไม่ยอมให้หลบ เขาตริ่งท้ายทอยเธอไว้ แล้วก็จวบเอาๆ เป็นพายุจนคนถูกจวบอ่นระหวายทั้งตัว

“ฉันอนุญาตให้เธอคุยกับฉันสิบห้านาทีเท่านั้นยาหยี แล้วฉันจะทำเรื่องที่คุณและเธอชอบเหมือนกันต่อเสียที”

สายน้ำผึ้งเข้าใจคำพูดของชายหนุ่ม เขาต้องการเสพสุขกับร่างกายของเธออีก เวลาสิบห้านาทีทำให้เธอต้องใคร่ครวญเนื้อหาการสนทนาให้กระชับที่สุด

“ฉันอยากขอความช่วยเหลือจากท่านมาริซคะ เรื่องน้องสาวของฉัน”

“เธอคิดว่าฉันจะช่วยอะไรเธอได้”

“ฉันอยากขอโอกาสให้น้องฉันได้ใช้ชีวิตที่แตกต่างจากฉัน ไม่ต้องขายชีวิตเพื่อความอยู่รอด”

เธอเงยหน้าขึ้นมองเขา น้ำตาคลอเบ้า แต่ไม่ใช่เพราะต้องการใช้น้ำตาเรียกร้องความสนใจจากเขา เธออดสูต่อโชคชะตาของตัวเองต่างหาก

“เกิดอะไรขึ้นชั้นนี้”

“ถ้าอายุครบยี่สิบ ธิน่าต้องทำอาชีพอเหมือนกับฉันเพื่อให้หนี้ให้นาคาเตีย ฉันไม่อยากให้น้องสาวต้องมีชีวิตเหมือนฉัน ท่านมาริชช่วยฉันได้ไหมคะ แล้วฉันจะตอบแทนทุกอย่างที่ท่านต้องการ”

“เธอมีอะไรมาแลกเปลี่ยนกับฉันอีก”

สายน้ำผึ้งหยุดชะงัก เธอไม่มีอะไรแลกเปลี่ยนกับเขาอีกแล้ว พรหมจารีของเธอเขาก็ได้มันไปแล้ว ไม่ได้รับไปฟรีๆ แต่เขาประมูลมันมาด้วยเงินที่แครอลกับบอดัมรับเอาไปอย่างหน้าชื่นตาบาน เธอมีอะไรเหลืออีกอย่างนั้นหรือ สายน้ำผึ้งไม่มีอะไรอีกแล้วนอกจากลมหายใจ

“ฉันไม่มีอะไรจะให้คะ นอกจากคำสัญญาว่าฉันจะเชื่อฟัง ฉันจะยอมทำทุกอย่างที่ท่านมาริชต้องการเพื่อตอบแทน”

สายน้ำผึ้งพูดไม่เก่ง การอ้อนวอนเธอก็ไม่เก่งอีกนั้นแหละ หญิงสาวจึงแว่ววนหาด้วยความจริงใจเท่าที่เธอจะสื่อออกไปได้

“ฉันจะลองคิดดู”

“ฉันจะได้คำตอบเมื่อไรคะ”

ถ้าหากช้าเกินไปก็อาจไม่ทันเวลาที่จะช่วยเหลือธารธารา หญิงสาวเกิดความกระวนกระวายใจ มีโอกาสน้อยมากที่มาริชจะยอมช่วยเธอ

“เมื่อฉันพร้อมที่จะตอบ”

“ท่านมาริช...”

“หน้าที่ของเธอคือปรนนิบัติฉัน ลองทำให้ฉันเห็นด้วยตัวเองสิฉันนี่ คำสัญญาที่บอกว่าเธอจะยอมทำทุกอย่างให้ฉันพอใจ เธอทำมันได้ดีแค่ไหน”

สายน้ำผึ้งอึดอัดหัวใจเหลือเกิน แต่หญิงสาวก็จะยอมทำทุกอย่างที่เขาบัญญัติ เพื่อให้เขาพอใจอ่อนช่วยเหลือน้องสาวของเธอออกไปจากขุมนรกแห่งนี้

สายน้ำผึ้งร้องขอเขาเพื่อคนอื่น และเธอก็ทำให้ร่างกายของเขาแทบล้มล้มความสุขตายในความอ่อนนุ่มอันรัศรีงของเธอ หญิงสาวทำให้เขารู้ว่า

เธอเต็มใจที่จะปรนนิบัติเขา คำขอของเธอ เซธสามารถทำมันได้อย่างง่ายดาย

สายน้ำผึ้งยอมที่จะให้ห้องสาวออกมาจากที่นั่น แต่ตัวเองจะอยู่ในนาคาเดี่ยต่อไป หากวันหนึ่งเขาเมื่อเธอ และยุติการเลี้ยงดูเธอ ก็หมายความว่าหญิงสาวต้องเอาหน้าหวานปานน้ำผึ้งและร่างกายเย้ายวนของเธอไปรับรองความต้องการของผู้ชายคนอื่นอย่างนั้นหรือ

เซธนึกหน้า เขาเกิดความรู้สึกหวงแหนคนหน้าหวานที่เขากกอดตลอดคำคืนที่ผ่านมา ชายหนุ่มยังไม่ได้ให้คำตอบเธอ เขาออกมาตอนเธอยังนอนหลับ และเซธต้องกลับเกาะโจรเพราะเขามีกงานต้องทำ แต่เขาไม่ลืมคำขอของสายน้ำผึ้ง

เพียงแต่เขาไม่ได้คิดจะมอบมันให้เธอทันที ชายหนุ่มตัดสินใจเธอลี้ยงดูเธอ แต่มันก็ต้องแยกออกจากการช่วยเหลือห้องสาวของเธอ เซธจะพิจารณาเรื่องนี้ แล้วค่อยตัดสินใจอีกครั้ง แต่ภาพของคนหน้าหวานหยดมองเขาอย่างอ่อนวอนก็ทำให้เซธสลัดความคิดเรื่องนี้ได้อย่างยากลำบาก

“นายน้อยครับ”

เซธหันไปตามเสียงเรียก เขาคือนายน้อยแห่งเกาะโจร หรือหมู่เกาะซีโรเวอร์ บิดาของเขาคือ จีซัส ซี โรเวอร์ ผู้ปกครองเกาะโจร เชื้อสายของเซธไม่ธรรมดา เพราะมารดาของเขาคือท่านหญิงแคทรีนา ซึ่งเป็นห้องสาวของท่านชายคาร์โลมัน ผู้ปกครองประเทศซัคคาเวีย

“มีอะไร”

“มีเรือเข้าใกล้เขตน่านน้ำของเราครับ”

เซธลุกขึ้นทันที ชายหนุ่มสวมกางเกงยีนส์ตัวเดียว ร่างกายท่อนบนเปลือยอย่างหมดจด ผิวของเขาเป็นสีแทนสวย แม้จะสวมเสื้อผ้าน้อยชิ้น เขาก็ยังมีสง่าราศีของความเป็นผู้นำ

“ใครวะ”

“เท่าที่ตรวจสอบเป็นเรือที่มาจากคาเซย์ครับ”

เกาะโจรคือพื้นที่ต้องห้าม หรือต่อให้ไม่ใช่พื้นที่ต้องห้าม การเสียดกรายเข้าใกล้หน้าของประเทอื่นโดยไม่มีแรงจูงหน้าก็ไม่ใช่สิ่งที่ควรทำ

“หวังว่าจะเป็นแค่พวกที่ทะเล่อทะล่านะ เพราะถ้ามันงใจ ฉันจะเอาเลือดมันมาล้างเท้า”

นัยน์ตาของเซธแข็งกร้าว เรือหลายลำต้องการลงดีกับเกาะโจร และพวกมันก็ต้องจบชีวิตลงเพราะความโง่เขลา

“เชิญครับนายน้อย”

ลูกน้องคนสนิทของเซธเชิญเจ้านายหนุ่มลงไปยังเรือเร็ว เซธกระโดดลงไปอย่างไม่ลังเล เขายุติการคิดถึงคำขอของสายน้ำผึ้ง เพราะต้องออกไปปฏิบัติภารกิจ

สายน้ำผึ้งเริ่มกระวนกระวายใจ หญิงสาวรู้ว่าเธอไม่ควรโกรธมาริช ต่อให้เขาไม่ช่วยเหลือเธอ แต่หญิงสาวก็อดที่จะโกรธไม่ได้ เธอคับแค้นใจ ความหวังใยที่มีต่อน้องสาวพลุ่งพล่านอยู่ในอก การหายเงียบไปของมาริช ทำให้เธอเริ่มชัดเจนในคำตอบของเขา

สายน้ำผึ้งก็ไม่ได้ยุ่งเหยิง หญิงสาวพยายามคิดหาทางออกอื่นด้วย แต่เธอก็มีแต่ปวดด้าน มีผู้หญิงหลายคนที่ยพยายามหลบหนี เมื่อหนีไม่รอดก็ต้องรับโทษ สายน้ำผึ้งไม่ต้องการเสี่ยงแบบนั้น การลงโทษเป็นโทษที่รุนแรงสำหรับผู้หญิง หากเธอตัดสินใจพลาด เธอก็ต้องเสียใจไปตลอดชีวิต

สายน้ำผึ้งนั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง แต่ก็ไม่เห็นวิวอื่นใด นอกจากภาพในตัวของนาคาเดีย หญิงสาวอึดอัดจนหน้าตาคลอ นอกจากนี้เธอยังผิดหวังในตัวบุรุษที่เธอคิดว่าเขาคงเป็นความหวังสุดท้ายของเธอ

“พี่น้ำผึ้งคะ”

สายน้ำผึ้งรีบใช้มือเช็ดน้ำตาที่ปรึ่มออกมาจากดวงตา หญิงสาวจะให้ธรรธราเห็นความอ่อนแอไม่ได้ เพราะมันจะยิ่งทำให้น้องสาวของเธอ

ตึงเครียด

“ธารเข้ามารบกวนหรือเปล่าคะ”

ธารธาราเดินเข้าไปในห้องนอนของพี่สาว สายน้ำผึ้งหันไปยิ้มให้น้องสาวสุดที่รัก ธารธาราถึงกล้าเดินเข้าไปหา

“มีอะไรหรือเปล่า”

“ถึงเวลากินกลางวันแล้วค่ะ”

“พี่ยังไม่หิว”

สายน้ำผึ้งคิดมากจนรับประทานอะไรไม่ลง ธารธารานั่งลงบนโซฟา ยื่นมือไปจับมือของพี่สาว เธอต้องดูแลสุขภาพร่างกายของสายน้ำผึ้งให้ดีที่สุด

“ถ้าพี่น้ำผึ้งไม่กินธารก็ไม่กินค่ะ”

“จะดื่อกับพี่แบบนั้นไม่ได้นะ”

“ธารเป็นห่วงพี่น้ำผึ้งนี่คะ”

สายน้ำผึ้งต้องยอมให้ห้อง ถ้าหากเธอปฏิเสธการรับประทานอาหาร ธารธาราก็คงต้องร้อนต้องทนหิวเพราะเธอ หญิงสาวจะเห็นแก่ตัวแบบนั้นไม่ได้

“พี่ยอมกินก็ได้”

“งั้นออกไปกินกลางวันกันค่ะ ธารจัดโต๊ะเรียบร้อยแล้วค่ะ”

ธารธาราลุกขึ้นแล้วก็ดึงมือสายน้ำผึ้งให้ลุกตามมา หญิงสาวพาพี่สาวเดินออกไปจากห้องนอน ไปที่ส่วนรับประทานอาหารซึ่งเชื่อมต่อกับห้องครัว กระจกกระจาดบริการสายน้ำผึ้ง ทำหน้าที่ดูแลพี่สาวสุดที่รักด้วยความเต็มใจ

“บายน้อยครับ”

คริสกัมศิระจะให้กับเจ้านายหนุ่ม เซธต้องเดินทางไปที่ต่างประเทศกับท่านชายคาร์โลมันและแรนดอล์ฟ และเขาต้องจัดการเรื่องธารธาราให้เรียบร้อยก่อนเดินทาง เพราะถ้าหากเขากลับมาแล้วค่อยจัดการ เวลาอาจจะสั้นขีดเกินไป

ถ้าหากเขาช่วยเหลือน้องสาวของสายน้ำผึ้งไม่ทัน หญิงสาวจะต้อง
สาปส่งเขาผ่านดวงตาหวานๆ ของเธอแน่ ชายหนุ่มอารมณ์ดีขึ้นเมื่อคิดถึง
คนหวานหยดปานน้ำผึ้งที่เขาชอบดมดมกลิ่นกายหอมละมุนของเธอทั้งตัว

“ไปจัดการเรื่องของธิน่าในนาคาเดีย”

“จัดการแบบไหนครับนายน้อย”

“ป้องกันไม่ให้เธอต้องขึ้นแสดงระบำเปลื้องผ้า และห้ามผู้ชายคนอื่น
ยุ่งกับเธอ”

“ครับนายน้อย”

เขรออกจากเกาะโจจรแล้วก็ต้องเดินทางตรงไปที่เมืองเซนทามารา
เขาอยากไปจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเองเหมือนกัน เพราะอยากเห็นใบหน้าสวย
หยิ่งของสายน้ำผึ้ง แต่บางครั้งความต้องการของเขาก็ต้องถูกพักเอาไว้ก่อน
เพราะเรื่องงานสำคัญมากกว่า

“นายเดินทางไปที่เมืองซีทเวลวันนี่เลย และจัดการให้เรียบร้อย”

“ครับนายน้อย”

“ขออนุญาตครับ”

เสียงเคาะประตูดังขึ้น พร้อมกับเสียงของบอดีการ์ดคนสนิทที่กล่าว
ขออนุญาตแล้วก็เปิดประตูเข้าไปในห้องที่เซธสนทนาอยู่กับคริส

“นายน้อยครับ รถยนต์พร้อมแล้วครับ และมีเวลาเหลืออีกสองนาที่
ครับ”

“ยืนยันคำสั่งคริส”

“รับคำสั่งครับนายน้อย”

เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของเซธกับผู้ใต้บังคับบัญชาของเขา หลังจาก
คำสั่งปฏิบัติงานจะต้องมีการยืนยันคำสั่ง และลูกน้องต้องรับคำสั่งก่อน
ปฏิบัติหน้าที่ เซธซึ่งวันนี้สวมสูทหรูหราสีดำทั้งตัวเดินไปยังรถยนต์เพื่อ
ตรงไปยังปราสาทที่พำนักของท่านชายฟลาเวียน

“เชิญครับนายน้อย”

ประตูลงหน้าต่างเปิดออก เซธก้าวขึ้นไปนั่งบนรถยนต์ หวังว่ายาหยีคนสวยของเขาจะพอใจต่อความเมตตาที่ชายหนุ่มมอบให้ เธอควรจะต้องรู้สึกซาบซึ้งใจให้มากที่เซธไม่ปฏิเสธคำร้องขอของเธอ ทั้งที่เขาไม่จำเป็นต้องสนใจก็ได้ เซธอึดอัดเล็กน้อยเมื่อการคิดถึงสายน้ำผึ้งทำให้ร่างกายของเขาเกิดความต้องการ แต่ชายหนุ่มไม่คิดจะระบายกับผู้หญิงคนอื่น เขาจะอดทนแล้วกลับมาจัดหนักสายน้ำผึ้งให้หน้าใจ

“ไม่จริง!”

สายน้ำผึ้งถลาเข้าไปหาธารธารา แต่ชายวัยฉกรรจ์ที่แครอลพามาด้วยก็เข้ามาขวางเอาไว้ แครอลกำลังหน้าบาน เพราะเธอกับสามีจะมีรายได้จากการขายธารธาราให้กับมาริช สองพี่น้องมีอะไรดี มาริชถึงได้เหมาดูแลหญิงสาวทั้งสองคน

“นี่คือเรื่องจริงจะซันนี่”

แครอลรู้ว่าสายน้ำผึ้งไม่พอใจ แต่ความพอใจหรือไม่พอใจของสายน้ำผึ้งไม่มีความสำคัญใดๆ สำหรับแครอล

“ต้องไม่จริง”

สายน้ำผึ้งยังพึมพำ เธอเสียการควบคุมตัวไปชั่วขณะ จากหญิงสาวที่ควบคุมสติตัวเองได้ดีเสมอ แต่เธอกำลังย่าเย่เพราะความผิดหวังที่ธากโถมเข้าไปใส่ สายน้ำผึ้งไม่ได้ขอร้องให้มาริชช่วยรับเลี้ยงน้องสาวของเธออีกคน เธอต้องการให้เขาพาธารธาราออกไปจากนาคาเดีย

“พี่น้องน้ำผึ้งจ๋า”

เสียงสั้นเครือของธารธาราบาดลึกเข้าไปในหัวใจเธอ แต่สายน้ำผึ้งไม่สามารถเข้าไปหาน้องสาวของเธอได้ แครอลโบกมือออกคำสั่งให้ชายฉกรรจ์กลุ่มนั้นพาธารธาราออกไปจากห้อง

“ธารไม่อยากไป พี่น้ำผึ้งจ๋า”

“ธาร!”

“อย่ายุ่งดีกว่านะจ๊ะชั้นนี่”

แคโรลเอ่ยปากเตือน ถึงจะเป็นเสียงนุ่มนวล แต่มันก็คือการข่มขู่ ถ้าหากสายน้ำผึ้งไม่หยุด เธอและธารธาราจะเดือดร้อน

“ชั้นน่าจะเด็กนะคะแคโรล”

“เด็กอะไรกันจ๊ะ ตอนเธอก็อายุเท่านี้เหมือนกัน ฉันจะพาธินีไป ประทีนโฉมให้สวยพริ้ง เพื่อรอต้อนรับท่านมาริช”

“เขาจะมาเมื่อไรคะ”

สายน้ำผึ้งกำมือเข้าหากัน ความที่นกระหายของผู้ชาย บางครั้งก็เป็น เรื่องที่เหนือความคาดหมาย เพราะพวกเขาช่างไม่รู้จักรักพวจนน่ารังเกียจ

“ท่านมาริชไม่ได้แจ้งไว้”

แคโรลตอบตามตรง เธอรับเงินมาจากคนของมาริชซึ่งมาจัดการ เรื่องนี้แทนเจ้านายหนุ่ม แต่เธอก็ต้องเตรียมตัวธารธาราให้พร้อม

“หมายถึงเขายังไม่มาใช้ไหมคะ”

“ใช้จ๊ะ และยังไม่มีการกำหนดจะมา”

จะบอกว่าเป็นอาการโล่งอกก็ได้ เพราะถ้าหากมาริชมาที่นี้คืนนี้เพื่อ จัดการครอบครองน้องสาวของเธอ สายน้ำผึ้งคงแทบคลั่ง เธอเกลียดเขา และอยากจะตะกุยหน้าเขาให้กระจุย

‘คนสารเลว!’

“เธอสองคนพี่น้องนี้โชคดีนะ”

แคโรลจิบปากจิบคอกพุดกับสายน้ำผึ้ง หญิงสาวแค่นยิ้ม เยาะหยัน อยู่ในใจ พี่กับน้องที่ต้องนอนกับผู้ชายคนเดียวกัน เรียกว่าโชคดียังหรือ

‘น่าสะอิดสะเอียนต่างหาก’

หัวใจของสายน้ำผึ้งแทบขาดรอนอยู่แล้ว หญิงสาวหันไปมองน้องสาว ทำได้แค่มองตามธารธาราด้วยความหวังโย

“หมายความว่าธารจะยังปลอดภัย”

“เธอพูดว่าอะไรนะชั้นนี่”

“เปล่าค่ะ”

ถ้าหากมาริชยังไม่มีมา ธารธาราก็ยังปลอดภัยจากน้ำมือของผู้ชาย
มักมากผู้นั้น อย่างน้อยก็เป็นความปลอดภัยระยะสั้น ยึดระยะเวลาออกไป
อีกสักเล็กน้อย

“เธอควรซาบซึ้งในความใจกว้างของท่านมาริชนะชั้นนี้”

“ค่ะแคโรล”

การโต้เถียงกับแคโรลเป็นเรื่องสิ้นคิด สายน้ำผึ้งตอบรับด้วยปาก
แต่หัวใจของเธอต่อต้านคำพูดของแคโรล

“ท่านมาริชนะดูแลทั้งเธอและน้องสาว โชคดีมากที่เธอสองคนไม่ต้อง
ทำงานบนเวทีและต้อนรับแขกคนอื่น แต่ก็น่าเสียดายที่พวกเธอจะไม่ได้
เปลี่ยนรสนชาติ”

“เปลี่ยนรสนชาติ?”

“เรื่องบนเตียงไงจ๊ะ ผู้ชายแต่ละคนก็ให้ความรู้สึกไม่เหมือนกัน
หรอกนะ”

แคโรลยกมือขึ้นป้องปาก คำตอบของแคโรลทำให้สายน้ำผึ้งเกิด
อาการคลื่นไส้ด้วยความขยะแขยง ถ้าหากเธอชอบ หญิงสาวก็คงมีความสุข
กับการได้เปลี่ยนคู่นอน แต่สายน้ำผึ้งไม่มีความสุขแบบนั้น

“ค่ะแคโรล”

“ฉันขอไปจัดการธิน่าเตรียมไว้ให้พร้อมสำหรับท่านมาริชก่อนนะจ๊ะ”

“ค่ะแคโรล”

“ฉันขอเตือนอีกครั้งนะชั้นนี้ ทำตัวให้เรียบร้อย เพราะถ้าเธอสร้าง
ปัญหาขึ้นมาละก็ ฉันคงไม่ใจดีกับเธอเหมือนเดิมนะจ๊ะ เธอหวังน้องสาว
ฉันเข้าใจ แต่เธอก็รู้อยู่แล้วเธอกับน้องสาวต้องรับผิดชอบหนี้สินที่แม่เธอ
ติดฉันไว้”

แคโรลพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล แต่ทุกคำคือการข่มขู่ สายน้ำผึ้งกำมือ
เข้าหากันแน่น เล็บจิกลงไปบนเนื้ออ่อนบนฝ่ามือ แต่เธอเจ็บที่หัวใจมากกว่า

จนไม่สนใจอาการเจ็บทางกาย

“ทุกอย่างเรียบร้อยครับนายน้อย”

เซธได้รับรายงานจากคริส เพราะตัวของชายหนุ่มไม่ได้อยู่ที่ซัคคาเวีย เขาถึงให้คริสจัดการวางเงินปกป้องธรรมาไว้ก่อน แล้วเขาจะกลับไปจัดการที่หลังว่าจะทำอะไรกับสองพี่น้องต่อไป ถ้าหากจะเอาตัวธรรมาออกมาจากนาคาเตีย เขาก็ต้องเอาตัวสายน้ำผึ้งออกมาด้วย

คนหน้าหวานนั้นเป็นของเขา ร่างกายนุ่มๆ หอมๆ ของเธอก็เป็นของเขา จะไม่ยอมให้ผู้ชายคนอื่นแตะต้องซักรอยเขา ตอนนี้เซธยังไม่เบื่อ และเขาก็ไม่ต้องการให้เป็นแบบนี้ด้วย ชายหนุ่มรับรู้และก็กดตัดสายจากคริส

“นายจะไปด้วยกันไหมเซธ”

แรนดอล์ฟถามย้ำ พวกเขาเดินทางออกจากประเทศซัคคาเวีย เพื่อเข้าร่วมการประชุมสำคัญระดับโลกที่จัดขึ้นในฝรั่งเศส

“ไปไหน”

“ดีม”

แรนดอล์ฟกับท่านชายฟลาเวียจะลงไปดีมกันที่คลับ เป็นการดีมเพื่อผ่อนคลาย พวกเขาต้องการสุราแต่ไม่ต้องการนารี

“ดีมอย่างเดียว?”

“เออสิ”

“ช่วงนี้เก็บเนื้อเก็บตัวนะแรนดอล์ฟ”

“หมายถึงอะไร”

“หวังตัวเป็นพิเศษ”

เซธถามกลับไม่จริงจิงนัก การคาดหวังคำตอบที่ชัดเจนจากแรนดอล์ฟเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก อย่างน้อยก็จนกว่าแรนดอล์ฟพร้อมสำหรับความล้มพันธ์ที่เปิดเผย

“แล้วนายล่ะ”

“ฉันทำไม”

“หมดเงินไปเท่าไรแล้ว กับผู้หญิงในนาคาเดีย”

แรนดอล์ฟถามกลับไปด้วยน้ำเสียงราบเรียบ นอกจากจะไม่ตอบ คำถามของเซธ คนถามยังถูกล้วงลึกข้อมูลอีกต่างหาก

“แต่ก็ๆ”

“เป็นอะไร”

“เลิกคุยๆ” เซธเอาตัวรอดง่ายๆ เขาจิตใจสายน้ำผึ้ง แต่ก็ไม่มีอนาคต ยาวนานสำหรับเธอ ถ้าหากเขาจะเลี้ยงดูเธอ เซธก็คงทำสัญญาเลี้ยงดู ระยะสั้นไม่เกินสองปีกับเธอเท่านั้น

ธารธารร้องไห้กระซิกๆ เธออยากเจอพี่สาว แต่แครอลบอกว่าจะพบกับสายน้ำผึ้งไม่ได้ เพราะต้องเตรียมตัวทำหน้าที่ต้อนรับท่านมาริช

“หยุดร้องธิน่า ถ้าไม่อยากให้พี่สาวเธอเดือดร้อน”

แครอลรำคาญความอ่อนแอของธารธาร ถ้าหากเธอสวยเหมือนสองพี่น้องนี้ เธอจะใช้ความสวยหาความสำราญกับหนุ่มๆ ให้หน้าใจ เพราะขนาดเธอสวยไม่เท่า แครอลก็ยังลักลอบมีอะไรกับผู้ชายคนอื่นลับหลังสามีอยู่เสมอ

เธอรักอดัม แต่ก็ต้องการความตื่นเต็นในชีวิต ความสนุกชั่วครั้งชั่วคราวทำให้เลือดลมของเธอสูบฉีด ขอแค่อดัมจับไม่ได้ก็พอ แครอลสำรวจร่างเปลือยของธารธารในอ่างอาบน้ำ ซึ่งมีสาวใช้สามคนกำลังช่วยกัน ขัดถูเรือนกายของสาวน้อยหน้าแจ่ม

“เธอนี่สวย ถึงจะสวยไม่เท่าพี่สาวแต่ก็สวยมาก”

เคยคิดว่าธารธารน่าจะสวยได้มากกว่านี้ แต่ความสวยเพียงเท่านี้ก็มากพอที่จะทำให้ผู้ชายลุ่มหลง ขนาดท่านมาริชที่ติดหนึบอยู่กับสายน้ำผึ้ง เป็นนานก็ยังส่งคนมาจัดการจ่ายเงินจองตัวธารธาร ผู้ชายก็แบบนี้แหละ ผู้หญิงคนเดิม จะทนผืนกินซ้ำแล้วซ้ำอีกไปได้นานสักแค่ไหน แต่ท่านมาริช

ก็คงจิตใจสายน้ำผึ้งอยู่มาก เพราะยังไม่มีที่ที่จะยกเลิกการเลี้ยงดูหญิงสาว

“คุณแครอลอย่าทำอะไรพีชนี่นะคะ”

ธารธาราสนใจแค่คำพูดก่อนหน้าของแครอล หญิงสาวไม่ต้องการให้พี่สาวเดือดร้อนเพราะเธอ จึงพยายามกลั่นกรองอันสะอื้นจนใบหน้าแดงก่ำ

“ก็ทำตัวว่าง่ายกับฉันสิ”

“ค่ะ ฉันจะว่าง่ายค่ะ”

“ดีมาก”

ธารธาราเป็นเด็กโง่ในสายตาของแครอล ในขณะที่พี่สาวฉลาด เป็นกรด สายน้ำผึ้งคิดอะไรอยู่ แครอลมองไม่เคยออก แต่กับธารธารา กลับมองง่ายแตกต่างจากพี่สาว

“ฉันจะให้คนสอนเธอถึงเรื่องต่างๆ ที่ต้องปรนนิบัติท่านมาริช”

“ท่านมาริชเป็นสามีของพีชนี่นะคะ”

“สามีอะไรกัน พี่สาวของเธอก็เป็นได้แค่นางบำเรอของท่านมาริชเท่านั้นแหละ ท่านมาริชเมื่อเมื่อไรก็ต้องถูกเจตหัวใจ”

ธารธาราตกตะลึงกับคำตอบนั้น เธอหันไปมองสาวใช้ที่ก้มหน้าก้มตาทำงานของตัวเอง แต่ไม่มีใครสักคนที่จะยอมสบตากับเธอ คนที่อยู่รอบตัวเธอมีแต่คนน่ากลัว โดยเฉพาะแครอล ธารธาราอยากกลับไปหาพี่สาว แต่ถ้าหากแครอลไม่อนุญาตเธอก็จะไปไม่ได้ ธารธาราต้องเป็นเด็กดี บางทีถ้าหากเธอเป็นเด็กดี แครอลอาจยอมให้เธอได้พบกับสายน้ำผึ้ง

